

פרשת

פקודי

תשפ"ה

402

מנהיגה הרוחני של
היהדות בישראל

השבוע לא זכינו לכתוב שיעורים חדשים
והבאנו לפניכם שיעורים ומכתבים בפרסום ראשון משנים עברו

- מכתב א 2
מכתב ב 4
מכתב ג 4
מכתב ד 12
מוצאי שבת פקודי ב' אדר ב' 17
יום ראשון ויקרא ג' אדר ב' 34
והתקדשתם: עיקר ה"קדושת הברית" – זה בבית 35
הפרשה: את המשכן – בונים על ידי נגונים 36

מאמרים

מאמרים משנים עברו

כל אשה זרה לבושה בלבושי הלילית והשטן, ובאותו רגע אתה מתחבר עם השטן ונהפך למהות השטן, ואז השטן מקבל כח ממך ויכול להרוג² יהודים וגויים מחסדי אמות העולם, ובכל

מכתב א

י"ז אדר ב' תשס"ג

בע"ת ש"מ לש"ב ע"ו בר"ה

דע לך שבכל הסתכלות על אשה זרה הנך כופר באלקי ישראל¹, כי

מראי מקומות והערות

היה רבי שמעון עושה - כשהיה הולך בעיר והיו החברים הולכים אחריו וראו נשים יפות, השפיל את עיניו, והיה אומר לחברים: אל תפנו, וכל מי שמסתכל ביפי של אשה ביום, בא להרהור בלילה. ואם עולה אותו הרהור רע עליו, עובר משום ואלהי מסכה לא תעשו לכם. ועוד, אם שמש עם אשתו בזמן שעולה בו אותו הרהור הרע, אותם בנים שמולידים נקראים אלהי מסכה. ועל זה כתוב אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם.

² מסכת אבות דרבי נתן פרק לח

א"ר ישמעאל רבי יוסי כל זמן שישאל פרוצים בעריות שכנה מסתלקת מביניהם שנאמר ולא יראה כן ערות דבר ושב מאחור (דברים כ"ג ט"ו):

¹ זהו עם תרגום חלק ג דף פד א

ותנינו, אסיר ליה לבר נש לאסתכלא בשפירו דאנתתא, בגין דלא ייתי בהרהורא בישא, ויתעקר (דף פ"ד ע"א) למלה אחרא. וכן היה רבי שמעון עבדי, פד היה איל במתא, והיו חברייה אילין אבתריה, וחקא לאיתנו שפיראן, מאיד עיניה, והיה אומר לחבריה אל תפנו. וכל מאן דיסתכל בשפירו דאנתתא ביממא, אתי להרהור בלילא. ואי סליק ההוא הרהורא בישא עליוה, אעבר משום ואלהי מסכה לא תעשו לכם. תו, אי שמש באנתתיה בזמנא דסליק ביה ההוא הרהורא בישא, אינון בגין דאולידו אלהי מסכה אקרון. ועל דא פתיב, (ויקרא ט"ו) אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם.

ושנינו, אסור לו לאדם להסתכל בפיפה של אשה, כדי שלא יבא להרהור רע, ויעקר לזכר אחר. וכן

שלא יִהְיֶה שוֹם יְהוּדִי, וְאֶפִּילוּ לֹא יִהְיֶה שוֹם גּוֹי בְּמִלְחָמָה הַנוֹכְחִית, כִּי הַכֹּל תִּלְוֶי בָזָה, שֶׁנֶּכְשָׁלִים וְאִז מַחְבְּרִים לִילִית עִם שְׁטֵן חֹס וְשָׁלוֹם, וְאִז הֵם הוֹרְגִים בִּיחָד⁴

הַסִּתְּכָלוֹת וְהַסִּתְּכָלוֹת נִהְרָג יְהוּדִי, אוֹ מִתְּפֹצֵץ אוֹטוֹבוּס חֹס וְשָׁלוֹם³, וְאִם יִקְבְּלוּ עֲלֵיהֶם כָּלֵם בְּיָמִים אֵלוֹ לֹא לִהְכָּשֵׁל בְּשׁוֹם הַסִּתְּכָלוֹת אֲסוּרָה יִהְיוּ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת, וְיִרְאוּ

מראי מקומות והערות

אותם שומרי השערים שלמעלה לא נתנו לה. נזף בהם הקדוש ברוך הוא והטיל אותה בשפולי הים, וישבה שם עד שחטא אדם ואשתו. אז הוציא אותה הקדוש ברוך הוא משפולי הים, ושולטת על כל אותם תינוקות פנים קטנות של בני אדם שראויים להעניש בחטאי אבותיהם, והיא הולכת ומשוטטת בעולם. מתקרבת לשערי גן עדן שבאגן ורואה קרובים, שומרי שערי גן העדן, ויושבת שם אצל אותו להט התרבי, בגלל שהיא יצאה מצד אותו להט. בשעה שמתהפף אותו להט, בורחת ומשוטטת בעולם, ומוציאת תינוקות שראויים להעניש, וצוחקת בהם והורגת אותם. והוה בפגימת הלבנה שהקטינה את אורה, וזה מארת. בשנולד בן לא יכלה להתדבק בו. אחר כך התקרבה אליו והולידה רוחות ונשדים ומעופפים. אדם שמש מאה ושלישים שנים עם רוחות נקבות, עד שבאה נעמה, ומתוך יפה טעו אחריה בני האלהים עז"א ועז"ל, והולידה מהם. וממנה התפשטו רוחות רעות ונשדים בעולם, שהיא הולכת ומשוטטת בלילה (נ"א: עם לילית) והולכת בעולם וצוחקת (נ"א וצוחקות) בבני אדם ועושות להם שישפכו קרי. ובכל מקום שנמצאים בני אדם ישנים יחידים בבית, שורות עליהם, ואוחזות ונדבקות בהם, ולזקחות מהם תאנה ומולידות מהם, ועוד פוגעות במחלות, והוא לא יודע. וכל זה בפגימת הלבנה. מארת, כשמתתקנת הלבנה, מתהפכות האותיות (תהלים יח) אֶמֶת ה' צְרֹפֶה מִגֵּן הוּא לִכְלֵי הַחֹסִים בּוֹ. מִגֵּן הוּא עַל כֵּל אוֹתָם רַחוּת רְעוֹת וּמִיָּקִים שֶׁמִּשְׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם בַּפְּגִימָה לְכָל אוֹתָם שֶׁאֲחִיזִים בּוֹ בְּאֻמָּנוּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁלֹמֶה הַמֶּלֶךְ, כְּשִׁירָד לַעֲמֵק הָאֲגוּז, שִׁכְתּוֹב (שיר ו) אֶל גִּת אֲגוּז יִרְדְּתִי, לִקַּח קִלְפָת אֲגוּז וְהִסְתַּפֵּל בְּכָל אוֹתוֹ קִלְפוֹת, וְיָדַע (נ"א: וְהִסְתַּכֵּל שֶׁכֵּן לֹא נִבְרָא אֵלָּא מֵעֲנֹג) שֶׁכָּל אוֹתָם עֲנֻגִים שֶׁל אוֹתָם רַחוּת קִלְפוֹת הָאֲגוּז אֵינוֹ אֶלָּא רֶק לְהִדְבֵּק בְּבִנֵּי אָדָם (נ"א: וְהִסְתַּמָּא אוֹתָם, שִׁכְתּוֹב (קהלת ב) וְתַעֲנֻגוֹת בְּנֵי הָאָדָם שֶׁהָ

חרדים מצוות לא תעשה פרק ד (מט) אזהרת נבלות הפה שמביא יסורין וכליה לעולם יליף לה בזהרה סוף פרשת נח מדכתיב כי' אלהיך מתהלך בקרב מחניך והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריו ופי' מחניך רמ"ח איבריך מקרב היינו הלב שהוא באמצע הגוף ששם שכנה שורה הלכך והיה מחניך קדוש ונקי מכל חטא ובפרט מזימות דאלהי ישראל שונא זמה הוא וזהו לשון ערות דבר ואפי' דבור נבלה לא יהיה בך והיינו דקאמר ערות דבר שאם יראה בך מיד ושב מאחריו שכנה מסתלקת ממנו ומיד מנדין אותו בשמים בהיכל גוגה ארבעים מלאכים שהם מנדין לכל מוציא מפיו דברי נבלות הפה וכן מנדין לכל מי שחייב נדוי וארבעים יום אין תפלתו נשמעת ועשרה כרוזים מכריזים בכל יום באותן מחנות הקדושים והזהרו בפלוגי שהוא בנדוי על עון פלוגי שעשה עד שישבו בתשובה וכששב בתשובה מאותו עון מתכנסים אותם הארבעים מלאכים ומתירין אותו ומכריזין פלוגי הותר מנידיו מכאן ואילך תפלתו תעלה ועד שלא שב מנודה הוא למעלה ולמטה ושמימית יוצרו סרה מעליו והותר ומעונתו הוא למקרים רעים וכשישן בלילה נשמתו כיון שהוא בנדוי סותמין לה שערי שמים ואינה עולה ודוחין אותה בין הקליפות הכי איתא בזהרה פ' פקודי רמ"ט, ענף מצוה:

⁴ זה מתורגם חלק א דף יט ב

וְאִמָּר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת וְכוּ'. מְאֹרֶת חֹסֶר, שֶׁנִּבְרָא אֶסְפֶּרָה לְתִינוּקוֹת, שֶׁאֲחַר שֶׁנִּבְנֶה אוֹר שֶׁל אוֹר הִרְאֵנוּ, נִבְרָא קִלְפָה לַפֶּת, וְאוֹתָהּ קִלְפָה מִתְּפֹשֶׁט וּמוֹצִיָּא קִלְפָה אַחֲרָה. כִּיֹּן שִׁיִּצְאָה, עוֹלָה וְיִוִּרְדָה, מִגֵּיָּה פְּנִים קְטָנוֹת, רוֹצָה לְהִתְדַבֵּק בָּהֶם וּלְהִצְטִיר בְּתוֹכָם, וְלֹא רוֹצָה לְהִפָּרֵד מֵהֶם, מִפְּרִד אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשֶּׁם וּמוֹרִיד אוֹתָהּ לַמָּטָה, כְּשֶׁבָּרָא אָדָם כְּדִי לְתַנּוֹן זֶה בְּעוֹלָם הָהָא. כִּיֹּן שֶׁרָצָתָה אֶת חַיָּה דְּבִקְוָה בְּצִדוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁל יִפִּי שֶׁל מַעֲלָה וְרָצָתָה דְּמוֹת שְׁלֹמֶה, פְּרָחָה מִשֶּׁם, וְרָצָתָה כְּמוֹ מִקְדָּם לְהִתְדַבֵּק בְּפָנִים קְטָנוֹת.

בלי סוף חס ושלום.

מכתב ג

שלום וברכה וכל טוב סלה

כל למוד התורה הוא אך ורק לזכות לענוה ושלמות אמתיים, כי כל זמן שאדם נמצא בגוף, וזה לצערנו כל המאה ועשרים שנה, הוא חוזר בכל יום מחדש על חטא אדם הראשון, בבחינת "והייתם כאלקים", ותמיד הוא יחשב שהוא הכי נבון פקח וחכם וכו'.

והקדוש ברוך הוא ברוב חכמתו כפיכול ראה ששום דבר בעולם לא יוכל לשבר את גאותו של האדם כמו למוד תורה בעיון חריפות ופלפול, כשהוא מקדים ללמוד הרהורי תשובה אמתיים, ומתבונן מקודם בגדל שפלותו, ונזכר בכל פעם מחדש בגדל מעשיו המכערים אשר עכרו ועוכרים גם עכשיו את נפשו רוחו ונשמתו, ומונעים ממנו להגיע להשגת חיה ויחידה, שאז היה זוכה לראות בכל רגע את ה' פנים

מכתב ב

תשנ"ו...

ל-

שלום וברכה וכל טוב סלה

והכל על ידי שמירת העינים, כי מי ששומר את העינים זוכה ל"פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת" (במדבר יב ח), פה 85 אל 31 אדבר 207 בו 8 ומראה 252 ולא 37 בחידת 424 = 1129, משיח 358 בן 52 דוד 14 = 424. שה' גלה למשה סוד משיח בן דוד "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" = 1118, להכניע י"א אלפיו עשו 11 = 1129. בראשית 913 יצחק 208 = 1121. 7 שבעת ימי השבוע, ה' אחד = 1 = 1129, שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם במדת הדין⁵ ובא ושתף מדת הרחמים, אבל מקדם ה' ברא את העולם על ידי גבורות יצחק.

מראי מקומות והערות

זה לפנים מזה, וזה לפנים מזה, עד שנמצא שה' קלפה לזה וזה לזה.

⁵ מדרש בראשית רבה פ"ב ס"ו

בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין כיון שראה שאין העולם מתקיים, שיתף עמו מדת הרחמים.

ושדות. עוד, תענוגי בני אדם שמתענגים בשנת הלילה יוצא מהם שדה ושדות, והכל הצטרף הקדוש ברוך הוא לברא בעולם ולהתקין בהם את העולם, והכל מן מבפנים, וכמה קלפות חופות על המוח. וכל עולם כמו זה, מעלה ומטה מראש סוד הנקדה העליונה עד סוף כל הדרגות. כלם הם זה לבוש לזה, וזה לזה. זה מן לתוף מן וקלפה רוח.

בפנים.

שֹׁכֶה לָזֶה בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ בֵּיתָר
שָׂאת וַיִּתֵּר עֲזוֹ, וְעַל יָדֵי זֶה זָכָה לַע'
פָּנִים שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל הַתּוֹרָה עֲבָרָה
דְּרָכּוֹ.

כִּי כָל יוֹם שְׁמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ הָאָדָם
צָרִיךְ לְרֹאוֹת אֶת שְׁפִלוּתוֹ יוֹתֵר
וְיוֹתֵר, וְזֶה זָכוּ יִשְׂרָאֵל עַל יָדֵי
הַפֶּלֶת הַפּוֹר, שֶׁזָּכוּ לְרֹאוֹת אֶת
גִּדְּל שְׁפִלוּתָם, כִּי 'פּוֹר'⁷
בְּגִימָטְרִיא "אָהִיָּה אֲשֶׁר אָהִיָּה"
פְּעָמִים קמ"ג = אָל"ף ה"א יו"ד
ה"א⁸.

וְזֶה שְׁמִסְבִּיר מוֹהֲרֵנ"ת בְּהִלְכוּת
פּוֹרִים 'א' ב' דָּף רנ"ב טור ב' 'ה'
מִנֵּת חֲלָקִי וְכוּסִי אֶתָּה תוֹמִיךְ
גּוֹרְלִי", שֶׁזֶה שֶׁזָּכִינוּ עַל יָדֵי הַגּוֹרֵל
שֶׁל פּוֹרִים, לְבַחֲנִית גּוֹרְלוֹ שֶׁל דָּוִד
הַמֶּלֶךְ, שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם הִיָּה מוֹדֶה
לָהּ שֶׁזָּכָהּ לְגּוֹרֵל הַטּוֹב בְּבַחֲנִית
"ה' מִנֵּת חֲלָקִי וְכוּסִי", וְעַל יָדֵי זֶה
זָכָה ל' וְאֶתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי", לְשׁוֹן
מֶךְ וְשֹׁפֵל, שֶׁתְּמִיד רָאָה אֶת גִּדְּל
שְׁפִלוּתוֹ, וְזוֹ הַזְכָּיָה הַגְּדוּלָּה
בְּיוֹתֵר שֶׁעָלֶיהָ מוֹדֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ

מראי מקומות והערות

⁷ קהלת יעקב ערך פו: פור יש לכנותו אל מול ונקח
שכולל י"ג תיקוני דיקנא, שבחנית י"ג אהיה וי"ג
כוללים גימטריא פור:

⁸ מגן אברהם מטריסק - פרשת תצוה

וזה מה שאיתא בגמרא (עין ב"ר נח, ג) תבוא
אסתר שהיא בת בתה של שרה וכו', כי שרה
נקראת עוד שני שמות מלכה ויסכה, ומלכה'
בגימ' צ"ה וכן 'סכה' בגימ' גם כן צ"ה, ושני פעמים
צ"ה בגימ' כמנין ק"ץ שמרמוז לקץ הימין שזה
נעשה על ידי אתפשטותיה דמשה כו' שעל ידם
נעשה פור המן מה שרצה להמשיך הפ"ר דינים
נהפך לפורינו, כי 'פור' הוא כמנין ב' פעמים השם
אהיה במילוי אלפיו"ן שהוא בחינת משה רבנו ע"ה
שהוא בסוד השם מ"ה שהוא הוי"ה במילוי
אלפיו"ן, וגם פור הוא גורל שנהפך לגורל קץ הימין
שנאמר אצל דניאל ותעמוד לגורלך לקץ הימין, וזה
זכור את אשר עשה לך עמלק הוא היצר הרע, אשר
'קד' בדרך, שמכשיל את האדם במקרי לילה ח"ו,
ולכן מזהיר הכתוב (דברים כה, יט) תמחה את זכר
עמלק, שיעבוד האדם עבודה גדולה לבטל ממנו
שליטת היצר הרע שעל ידי זה יבטל כל הדינים
שרצו עמלק והמן להמשיך, וזה מרומז בתמחה
זכר עמלק היינו שימחה ויסיר מספר 'זכר'
מ'עמלק' וישאר י"ג שמרמוז על ה"ג מכילין
דרחמי, שעל ידי מחיית עמלק יתעוררו ה"ג

⁶ ליקוטי הלכות אור"ח - הלכות פורים הלכה א
וזה בחינת ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת
הטוב וכו' ובחירת 'ב' חיים, בפתח הבית מורה על
החיים הידועים, שהיא עלמא דאיתי, שהיא מקור
החיים, הינו מחמת ששני הדרכים נתונים לפניך.
על פן העצה שתדבק מחשבתך בעלמא דאיתי
ותבחר בחיים הידועים חיים הנצחיים שמשם
תוכל להמשיך לך הרף נכונה הרף החיים שתלך בו
בעולם הזה. וזה שהתפאר דוד המלך, עליו השלום,
על שנפל לו גורל הטוב מלמלךה, דהינו שזכה
שנשפע לו מגורל העליון בחינת עלמא דאיתי שהוא
כלו לד' פנ"ל נמשך לו גם למטה שיהיה גורלו טוב
בעולם הזה להיות בחלקו של הקדוש ברוך הוא,
וזה, "ה' מנת חלקי וכוסי", שזכה להיות בחלקו
של השם יתברך "כי אתה תומיך גורלי". אתה זה
בחינת עלמא דאיתי בחינת אתה הוא ה' האלקים
שזה בחינת עלמא דאיתי שהוא כלו טוב בחינת ה'
הוא האלקים וזה אתה תומיך גורלי. 'תומיך', לשון
השפלה וירידה, כמו שפרש רש"י שם, הינו
שבחינת אתה, בחינת עלמא דאיתי משם ירד
ונשפע לי גורלי הטוב להיות ה' מנת חלקי פנ"ל.
וכל זה הוא על ידי התורה, שעל גדה ממשיכין
החיים לתוך ה'מים והמדות, דהינו שפמשיכין
החיים ממקור החיים מעלמא דאיתי, לתוך ה'מים
והמדות לזכות לגורל הטוב פנ"ל.

לְאַחֲרוֹן - בְּבַחֲנֵית אַחֲרוֹן אַחֲרוֹן
אַחֲרוֹן חֲבִיב, שֶׁלֹּמֶד יַעֲקֹב אֶת
רַחֵל וְיוֹסֵף¹¹, או חס ושלום
לְחָשׁוֹב שֶׁהוּא רִאשׁוֹן, וְהוּא חַס

פְּעָמִים מְעַגְלֵל⁹, כִּי בְּמַעְגָּל אָדָם
יָכוֹל לְרֹאוֹת אֶת שְׁפָלוֹתוֹ בְּאַמֶּת¹⁰,
כִּי לְמַעְגָּל אֵין רֹאשׁ וְסוֹף, וְכָל
אַחַד יָכוֹל לְחָשׁוֹב אֶת עֲצָמוֹ

מראי מקומות והערות

מכילין דרחמי על כל ישראל:

לקוטי תורה - ספר מושלי

פלס מעגל רגליך: עי' בפ' פקודי בענין ניצוצין דאזדריקו לש"ך עיבר, אמנם שם ביארנו איך הם בסוד רגלי האצילות כנגדם אמר פלס מעגל רגליך וכן ר"ת שלו גי' ש"ך, אמנם הם נמשכין מארץ אדום היא הבינה כמבואר שם לכן מעגל גי' קמ"ג שהוא שם אהיה במילוי אלפין, אמנם תיקון אלו הניצוצין הוא ע"י זוג או"א אשר מוציאים סוד זו"ג ואז מתבסמין אלו הניצוצין, והנה הם סוד יו"ד במילואו אשר הוא סוד זו"ן מאותיות ו"ד הגנוזים באבא שהוא י' ומשום יוצאין לאמא הנעשי' מחיבור ו"ד שההוא צורת ה' כנודע ואח"כ צורות זו"ן למטה שהם אותיות ו"ד מן אותיות יו"ד במילואו וכן אתבסמו לכן אמר כי ע"י יו"ד זו אז וכל דרכיך יכונן ר"ת יו"ד ואם תחבר יו"ד במילואו שהוא ח' עם הש"ך ניצוצין יהיה גי' ש"ם וזהו בחי' מ"ל הנקרא' שם ה' ומעגל הוא שם אהיה עולה קמ"ד ע"ה והוא כופה את בני קדם אשר יצאו מאלו הניצוצין והם קליפו' הנקרא' חכמת בני קדם: ¹⁰ היכל הברכה על תולדות

[וישא יעקב רגליו] וילך ארצה בני קדם פסוק זה משולל הבנה מה שייך ליעקב לילך לבני קדם הא הלך ללבן עיין לק"ת משלי פלס מעגל רגליך בסוד ניצוצין דאזדריקו לש"ך עיבר אמנם שם בארנו היאך היו כל אלו בסוד רגל דאצילות וכנגדם אמר פל"ס מעגל רגליך וכן ר"ת שלו ש"ך אמנם הם נמשכין מארץ אדום הוא הבינה מזין מלכין דכל אחד אדם וז"פ אדם עם הא דבינה הוא ש"כ ולכן מעגל עולה מספר קמ"ג שהוא שם אהיה באלפין אמנם תיקון אלו הניצוצין הם בסוד יחוד או"א ואז מתבסמין בסוד יוד וזה וכל דרכיך יכונן ר"ת יוד בחכמה אתברירו ותחבר יוד עם ש' כ' יהיה שם וזהו תקונם לעולם לכלם בש"ם יקרא כי היו בני בלי שם שיצאו מן הזכר בלא כלי לקבל שהוא יסוד דנוקבא הנקרא שם בסוד ש רושם האבות צירים ומם סוד דלתות והאי שם מקבל האי טפה ועושה אותו נשמה קדושה והם היו בלי שם וזה תקונם להכניסם לבחינות שם וידוע מכוונת לולב שנמשך

שם מעגל קמ"ג לבוש לכל החסדים ואלו שיצאו בלי לבוש תקונם להכניסם ללבש אלף הא יוד הא סוד מעגל על ידי שם מעגל הוא כופה לכל בני קדם קליפות הנקראין חכמת בני קדם ע"ש בלק"ת היטב וזהו וישא יעקב במספר שם צבאות העלות הרגלים בשם צבאות וישא יעקב רגליו בסוד תשמ"ח עיין בדברי מרן סוף התקונים בסוד גיד פעם דם ע"ש ותבין וישא יעקב רגליו אלו הנצוצין ש"כ ששורשן מז"פ אדם שהם רגלי אצילות וכוון שהעלה אותם אזי וילך ארצה בני קדם שכפה והכניע כל בני קדם והלכו להם הרע שמלכו בארץ אדום עיין לק"ת היטב וסוד וישא יעקב רגליו ויל"ך ארצה בני קדם יחוד שלו זין פעמים אלף הא יוד הא יוד הא ואז הוא מעגל המתקן לז"פ מ"ה אדם וז"פ מעגל עולה אלף אלף הידוע לסוד מחשבה דאתברירו ומברר אלף אלפין דנהר דנור בסוד שם אלף אלף למד אלף למד הא אלף למד הה יוד אלף למד הה ירד מם והוא סוד מספר כפ"ר לעמ"ך ישראל ר"ת כלי ששמות אלו ז"פ מעגל עושין כלי לניצוצין שנשפכו דמן על ידי ההורג ועל ידי שם זה מכניסין לכלי את הז"פ אדם ימצא חלל באדמה הם אדם זין אדם והוא מספר פסוק וישא יעקב עד בני קדם אלף שיי"ו ז"פ מעגל וז"פ אדם וכן אנגית"ן אם תחשוב הצ' במספר גדול תת"ק והבן כל על כני נפלא הזה ועשה טוב:

¹¹ עי' ספר בני יששכר - מאמרי חדשי כסלו טבת - מאמר ד

(קג) וישם את השפחות וכו' ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל ואת יוסף אחרונים [בראשית לג ב], ללמדך אחרון אחרון חביב, ע"כ, ודקדקנו לאיזה תכלית יורה אותנו הלימוד הזה, ואיזה דין והלכה נלמוד מזה מה שאמרו חז"ל בלשונם ללמדך, וכתבנו שם דהנה הנביא בנבואתו על בית שני אמר גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון וכו' [חגי ב ט], הנה יש מקום לבעל דין לומר אחרון כתיב וח"ו שוב וכו', אבל נשמע מדרכיב' בפסוק ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל ואת יוסף אחרונים הנה יש אחרונים לאחרונים, על כרחך

וְשָׁלוֹם מִנְהִיג הַמַּעֲגָל
וְהַרְקוֹד, בְּבַחֲנִית "פֶּחַז
כַּמִּים אֶל תּוֹתֵר".

כִּי כָל שְׁמַחַת דָּוִד הָיְתָה אֶף
וְרַק לִגְדֹל שְׁפָלוּתוֹ הָעֲצוּמָה,
שֶׁבִכְחָזָה הָיָה "מִפְּזוֹ
וּמִכְרָפֶר" בְּכָל עֵז, וְכִמּוֹ
שֶׁאִמֵּר לְמִיכָל "וּנְקֻלְתִּי עוֹד
מִזֹּאת וְהָיִיתִי שֶׁפֶל בְּעֵינַי",
שֶׁהִתְנַדָּה לְפָנֶיהָ¹² וְאָמַר אֶת
חֹשֶׁבֶת אוֹלִי שֶׁרְקֵדְתִּי מֵרַב
שְׁמֻחָה שֶׁל גִּנְאָה חֵס וְשָׁלוֹם,
אִז תִּדְעֵי לָךְ שֶׁכָּל שְׁמַחְתִּי
הָיְתָה אֶף וְרַק מִגְדֹל שְׁפָלוּתִי

❦ מראי מקומות והערות ❦

במקום אחר כתבתי בזה שהכונה על פי מה שכתב הרמב"ן ז"ל על מה שאמר הכתוב (בראשית לב, יא) קטונתי מכל החסידים, שהכונה שהוסיף קטנות וענוה על ידי מה שניתוסף לו גדולה וחסידים ואמת, וכמו שאמרו חז"ל (עיין חולין פט). על מה שאמר הכתוב (דברים ז, ז) כי אתם המעט מכל העמים, השפיעתי גדולה לאברהם יצחק ויעקב ע"ה והמעטו את עצמם לפני, דהיינו בענוה: וכן הוא הכונה כאן, ונקלותי עוד מוזאת, שהוא נגד בקשת הכבוד שגורם גאווה, רק נקלותי על ידי המינוי והראשיות דהמלוכה בחרתי בקלות שנגד הכבוד, והיינו על ידי בחינת ענוה כנ"ל: ויש לומר ביותר שכוונת מיכל ע"ה היה מצד מה שאמרו חז"ל (כתובות יז). מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, וכמו שכתבו התוספות ז"ל (זבחים טז, ד"ה מיושב) שהוא מצד שכבודו של מלך הוא כבוד של כל העם. וזהו שאמרה לו (פסוק כ) "מה נכבד היום" דוד "מלך ישראל" על היותך מלך, ואין כבוד "כהגלות נגלות כאחד הריקים", אין זה בידך למחול על הכבוד של הכלל. והשיב לה על דרך שאמרו חז"ל (אבות ו, ג) אין כבוד אלא תורה הקדושה, ורק במה שנוגע לכבוד התורה הקדושה הוא בחינת כבוד, מה שאין כן זולת זה איננו כלל בגדר כבוד:

דתיבת אחרון בלשון הקודש אין משמעותו סיום וקצה דוקא, רק משמעותו גם כן חביבות דבר שהוא חביב מחבירו נקרא אחרון לו (עיין בתוספות יום טוב דמאי [פ"ז מ"ג]), והנה בית ראשון נגד אברהם שקראו הר, בית שני נגד יצחק שקראו שדה, והשלישי שיבנה במהרה בימינו נגד יעקב שקראו בית יכון לעד לעולם, הנה הוא הוא אשר זה שמו אשר יקראו לו בית ישראל (בית של יעקב שנקרא שמו ישראל), הנה לבעבור זה רמזו בית דינו של בועז יתן י"י וכו' כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל, שמשתייהן נשמע לנו בניית בית ישראל, היינו הבית הג' שנקרא בית ישראל הנה נודע לנו זה בתורה על ידי רחל ולא, והוא כי הבית הראשון היה בחינת לאה ה' ראשונה, ובית שני בחינת רחל ה' אחרונה, והבית השלישי תבנה ותכונן במהרה בימינו כנגד שתיהן, בסוד ותלכנה שתיהן [רות א יט] דרשו בו שתי ההי"ן [תיקו"ז י' ע"א], על כן רחל ולא בנו שתיהן את בית ישראל, על כן בית דינו של בועז בהוסדם יסוד המלכות בנשואי בועז עם רות, העידו על הדבר כי כן יהיה לעתיד המלכות משתייהן, משיח בן דוד מן לאה ומשיח בן יוסף מן רחל:

חווה דוד - ספר שמואל ב

ונקלותי עוד מוזאת והייתי שפל בעיני (ו, כב).

שֶׁבְקָלִים שְׁלִי, וְהַלֹּאִי שֶׁיִּבְזוּ
אוֹתִי בְּכָל הַבְּזִיּוֹנוֹת שֶׁבַעוֹלָם
יוֹמָם וְלַיְלָה לֹלֵא הָרָף. וְזֶה שֶׁבִקֵּשׁ
יוֹסֵף הַצַּדִּיק רַבָּה שֶׁל פּוֹנָא¹⁴
מִכְלָתוֹ בְּתוֹ שֶׁל הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה
שֶׁהַתְּנָאִים לְנִשְׁוָאִים הֵם בְּזִיּוֹנוֹת
יוֹמָם וְלַיְלָה לְעֵינֵי תַלְמִידָיו וְכָל
אֲנָשֵׁי הָעִיר, וְכִשְׁשָׂאֵלָה אֶת אָבִיהָ
הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה אֵיזָה חֲתָן הוּא
נוֹתֵן לָהּ עֵנָה לָהּ 'זֶה הוּא זֶה'.

וְזֶה שֶׁמִּסְפִּיר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּתוֹרָה
ע"ב חֶלֶק ב' ¹⁵ כְּדֵי שֶׁנִּזְכָּר, (...)

הַעֲצוּמָה, וְאֵנִי מִתּוֹדָה לְפָנֶיךָ
שֶׁבִאֲמַת עֲדִין לֹא הִרְגַּשְׁתִּי אֶת
הַשְּׁפָלוּת שֶׁבִאֲמַת רְצִיתִי לְהִרְגִּישׁ,
"וְנִקְלַתִּי עוֹד מִזֹּאת" - וְהַלֹּאִי
שֶׁהֵיוּ צוּחֻקִּים עָלַי יוֹתֵר וּמִבְזִים
אוֹתִי יוֹתֵר, כִּי כִּמָּה שֶׁבְזוּ אוֹתִי
וְלַעֲגוּ עָלַי זֶה לֹא מִסְפִּיק לְגַדֵּל
חֲטָאֵי וַעֲוֹנוֹתַי.

וְכִמּוֹ שֶׁאֲמַר מוֹהֲרַנ"ת בְּתַפְלָה
ו"י¹³ שֶׁאִם יִבְזוּ אוֹתִי בְּכָל
הַבְּזִיּוֹנוֹת שֶׁבַעוֹלָם זֶה לֹא יִסְפִּיק
לְעוֹן אֶחָד וּלְחֲטָא אֶחָד הַקָּל

מראי מקומות והערות

ליקוטי מוהר"ן - מהדורא בתרא סימן עב
וְדַע, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד לִפִּי הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין שְׁלוֹן כֹּן
זוֹכֶה לְקַבֵּל גְּדֻלָּה, בְּבַחֲנֵית (שִׁיר הַשִּׁירִים ו'): "מִלֶּךְ
אֲסוּר בְּרִנְהִיטִים" (בְּרִנְהִיטִי מַחֲזִין) (סוֹף הַתְּקוּנִים תִּקּוּן
ו, דף ה). הֵינוּ שֶׁבַחֲנֵית הַמַּלְכוּת, דְּהֵינוּ גְּדֻלָּה הוּא
אֲסוּר וְקִשּׁוּר בְּרִנְהִיטִי מַחֲזִין, שֶׁלִּפִּי הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין
כֹּן מִקְבֵּל גְּדֻלָּה, וְהַמַּחֲזִין וְהַדַּעַת הֵם בַּחֲנֵית בִּנְיָן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, כִּמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרָכָה
(בְּרִכּוֹת לג): 'כָּל מִי שֶׁיֵּשֶׁב בּוֹ דַּעַה, כָּאִלוּ נִבְנָה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו. כִּי דַּעַה נִתַּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, וּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ נִתַּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת' וְכו', וְעַל כֵּן כָּל אֶחָד
כְּפִי מַחֲזִין וְדַעַתוֹ וְכִפִּי שֶׁהוּא מְכַנֵּס עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ
הַדַּעַת, כָּל מִי שֶׁהוּא עוֹסֵק יוֹתֵר לְהַגְדִּיל מַחֲזִין
וְדַעַתוֹ, כֹּן הוּא עוֹסֵק בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי עֲקָר
בַּחֲנֵית בִּנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא הַדַּעַת כִּנּוּל. וְיֵשׁ מִי
שֶׁיֵּשֶׁב לוֹ מִחַ מְהִיר וְחֲרִיף, וְהוּא עוֹסֵק תַּמִּיד לְהַגְדִּיל
מַחֲזִין וְדַעַתוֹ, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית עוֹסֵק בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
וְכִפִּי הַגְּדֻלָּת דַּעַתוֹ וּמַחֲזִין כֹּן זוֹכֶה לְקַבֵּל גְּדֻלָּה, וְזֶה
בַּחֲנֵית (מִשְׁלֵי כ"א): "חֲזִית אִישׁ מְהִיר בְּמִלְאֲכָתוֹ,
לִפְנֵי מַלְכִּים יִתְעַצֵּב". אִישׁ מְהִיר בְּמִלְאֲכָתוֹ זֶה
בַּחֲנֵית מִי שֶׁיֵּשֶׁב לוֹ מִחַ מְהִיר וְחֲרִיף כִּנּוּל, שֶׁהוּא
בַּחֲנֵית מְהִיר בְּמִלְאֲכָתוֹ, הֵינוּ בְּמִלְאֲכָת בִּנְיָן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ (א), כִּי מִלְאֲכָת בִּנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא כְּפִי
מַחֲזִין כִּנּוּל, וְעַל דֵּי זֶה: 'לִפְנֵי מַלְכִּים יִתְעַצֵּב', הֵינוּ
שֶׁאִזְכָּה לְגְדֻלָּה, בַּחֲנֵית מַלְכוּת, כִּי הַגְּדֻלָּה הִיא כְּפִי
הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין, בְּבַחֲנֵית: 'מִלֶּךְ אֲסוּר בְּרִנְהִיטִים',
כִּנּוּל:

ליקוטי תפילות חלק ראשון - תפילה ו
וְנִפְנִי לְהִיּוֹת מִן הַנִּקְלָבִים וְאֵינָם עוֹלָבִים שׁוֹמְעִים
חֲרַפְתָּם וְאֵינָם מְשִׁיבִים, וְלִמְקַלְלֵי נַפְשִׁי תִדּוּם וְעַל
כָּל מִינֵי בְּזִיּוֹנוֹת וְחֲרוּפִים (גְּדוּפִים שֶׁאֲשַׁמֵּעַ מֵאִיָּה
אֶדָם שֶׁיִּבְאֶה אוֹתִי, אֶדָם וְאֶשְׁתָּק לוֹ, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב:
"דֵּם לִיהוָה וְהִתְחַלֵּל לוֹ וְאֶהְיֶה כְּאִישׁ אֲשֶׁר לֹא שׁוֹמֵעַ
וְאֵין בְּפִיו תִּכְחוּת, בְּחֲרֵשׁ לֹא אֲשַׁמֵּעַ וּכְאֵלֶם לֹא
יִפְתַּח פִּי", כִּי בִאֲמַת יְדַעְתִּי יְהוָה, כִּי כָל מִינֵי
בְּזִיּוֹנוֹת שֶׁבַעוֹלָם אֵינָם מִסְפִּיקִים לִי לִפִּי גְדֻלָּת חֲטָאֵי
הַמִּרְבִּים, כִּי אֵנִי נִבְזֶה יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִכָּל מִינֵי בְּזִיּוֹנוֹת
שֶׁבַעוֹלָם מִה שֶׁהִפָּה יָכוֹל לְדַבֵּר, כִּי בַעֲוֹנוֹתֵי הָרַבִּים
סִגְמַתִּי בְּכַבּוּדֶךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ, וְלֹא כְּבִדְתִּי אֶת
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל, וּבְזִיּוֹתִי אֶת נַפְשִׁי מֵאֵד עַל יְדֵי עוֹלוֹתֵי,
וְנִתְּתִי תַקָּה לְהִדָּם שֶׁבַחֲלֵל הַשְּׁמָאִלִי שֶׁבִלְבָּב עַל כֹּן
בְּרִדְאֵי חוֹכְהָ עָלַי לְסַבֵּל בְּזִיּוֹנוֹת גְּדוּלוֹת וּשְׁפִיכוֹת
דָּמִים לְכֹן עֲזָרְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי, שְׁלֹא אֲשִׁיב דְּבַר
לְמַחֲרָפִי וְלִמְבַּזֵּי נַפְשִׁי, לְמַעַן יִהְיֶה לִי לְכַפֶּרָה עַל כָּל
עוֹלוֹתַי:

¹⁴ חשוך חמד כתובות דף עמוד א
מסופר על חתנו של הנודע ביהודא רבי יוסף
מפוזנא, שהיתה אשתו מבזה אותו ברבים,
וכשנפטר מן העולם, ספרה בהלוויה שביתה אותו,
כי הוא התנה עמה קודם הנשואין, שכל פעם
שהיה אסיה ויחלקו לו כבוד, היא תכנס ותבזה
אותו, כדי שלא יתנאה. ועי' באריכות בחשוך
חמד זרעים דף שכא.

וזה שמסביר רבנו הקדוש בתורה קל"ה¹⁶ שלמה זכה משה רבנו יותר מכל אחד לראות את שפלותו באמת ולהיות ה"ענו מכל האדם", כי זכה למ"ט שערי בינה, וגם כשהיה צריך לכתוב את המלה 'ענו' כתב בלי יו"ד עם ו' זעירא, ומשירי הדיו שנשארו משתי אותיות אלו כשהעביר זאת על פניו מזה "קרן עור פניו"¹⁷, כי מסביר רבנו הקדוש בתורה ל"ח¹⁸

למעלה זו, ... לקבל בזיונות יומם ולילה צריך שכל מהיר וחרף, וכמה שהשכל יותר מהיר וחרף ככה האדם יכול לשאת יותר בזיונות, ולראות יותר בשפלותו, שזו עקר הגדלה של האדם, בבחינת 'במקום גדלותו שם אתה מוצא ענותנותו', כי אי אפשר לראות את שפלותו באמת רק מי שיש לו מח מהיר וחרף.

מראי מקומות והערות

ומתחיל לדבר בינו לבין קונו בשלוקת הגבורות, ומעורר את עצמו לעבודת השם יתברך. אזי נכנס אור שרש של הגבורות, הינו חמימות הלב כי שרש הגבורות הם בלב, כמו שכתוב (תהלים ל"ט): "חם לבי בקרבי בהגיגי" וכו'. ושם שרש אמת של האמת של הדבור, כמו שכתוב (שם ט"ו): "דובר אמת בלבבו". ומתחיל לדבר בחמימות שבלב, דבר אמת שבלב. וכשמדבר בינו לבין קונו דברי אמת שבלבו, בהתעוררות בתשובה, ורואה פחיתותיו וגדלת הבורא. כי עד עכשו השליך חטאתיו אחר כתפיו ולא עין בהם, ועכשו כשיודע אותם, אזי נכנס בו בוששה גדולה על גדל פשעיו, כנגד רב ושלטי עקרא ושרשא דכל עלמין. (נ"ש אומרים שבכאן צריכין להעתיק ההגה השלישית, וכן הוא בכתב יד, והכל עולה בקנה אחד, וענין "פרי עץ חיים"): והבושה הזאת עדין איננה בפעל, הינו שהבושה הוא בפנימיות, ואין מתגלה על פניו, כמו שכתוב (תהלים ס"ט): "כסתה כלמה פניו". כי זאת הבושה היא קדם התשובה, וזה ידוע אין דומה בן כפר לבן כרה. כל מה שמקרב ביותר אל המלך בשתו גדול. וכל מה שידע ביותר בכבוד המלך, הוא בול יותר מהמלך. ונקדם התשובה, עדין ידיעתו בקטנות. על ידי זה בשתו אינו בפעל על פניו, כי חטאתיו מטמטמן שכלו וידיעתו, על ידי רוח שטות שנקרבו, כמו שאמרו (סוטה ג'): 'אין אדם עובר עברה' וכו'. אבל אחר כך כשעושה תשובה, ומסיר ממנו הטפשות, ונתוסף בו שכלו. אזי הוא מתבשר ביותר, ונתגלה הבושה על פניו. והבושה הזאת היא בחינת אור התפליין, שנתגלה

ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן קלה כי משה רבנו, על ידי שזכה לארבעים ותשעה שערי בינה, זכה להיות "ענו מאד מכל האדם" (במדבר י"ב). ויום טוב מחוץ דאמא, שהיא בינה. ועל פן כשמקבל את היום טוב, שהיא בינה, זוכה לענוה. כי יום טוב בגימטריא סג עם ה' אותיות פמוקא בפגנות, שהוא הקף גס רוח (ענין תקונים מן זו"ח). כי יום טוב מבטל הגדלות, כי טבע הקטנות שיתבטל לגבי הגדלות. ועל פן כשמקרב להצדיק נתבטל הגדלות, כי על ידי אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי.

¹⁷ ועי' ספר כתב סופר על שמות פרק לד פסוק לה כי קרן עור פני משה. אמרו ז"ל [מדרש רבה מז, ו. וע"ע תנחומא לו] מהיכן זכה משה לקרני ההוד, מדיו שנשתייר בקולמוסו. נראה לומר כי מסר ה' למשה סודות התורה שלא נכתב, והוא הבין דרכה יותר מאהרן וזקנים, כמ"ש [תהלים ח, ו] ותחסרהו מעט מאלקים, והיא דיו שנשתיירה בקולמוס היינו שלא נכתב בתורה, ומהו קרן עור פניו, ע"ד [קהלת ח, א] חכמת אדם תאיר פניו, וסודות התורה לא מסר לישראל כי קצר שכלם מהשיג, ולא אמר רק פשוטי דברים, ופנימיות התורה הבין בעצמו, והלביש סודותיה של תורה במלבוש פשטות דברים וענינים, כמאמר החכם [משלי כה, יא] תפוחי זהב במשכיות כסף וכו', וזה כעין מסוה, ולכן לפני ה' הסיר את המסוה, ויש להאריך:

ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן לח [ה] וכשמעלה את הדבור לשרשו, הינו לגבורות,

וזה שמסביר מוהרנ"ת בהלכות
תפלין הלכה כ"ב¹⁹ דף פ"ט טור
ב', שלכן אנו מתעטפים בטלית

שכל קרינת הפנים היא מהבושה
העצומה שזכה לה משה רבנו
יותר מכל יהודי.

מראי מקומות והערות

בשום חטא, כמו שקתוב (בראשית ב'), "ויהיו
שניהם ערומים וכו' ולא יתבששו". אבל אחר
שחטא אז נאמר (שם), "ואירא כי ערום אנכי".
יראה זו הבושה, כי אז נמשך בושה מאחר שפבר
חטא ופגם. ואזי הבושה היא מדה טובה, כי זה עקר
התשובה, כמו שקתוב שם בהתורה הנ"ל. וכמו
שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות י"ב),
העובר עברה ומתבטש בה מוחלין לו כל עונותיו.
"ומאחר שנמשך בושה חמל עליו השם יתברך
ועשה לו פתוח עור וילבישם, כי הלבושים הם
תקון הבושה, כי ר' יוחנן קרי למאני מכבדותא
(שבת ק"ג). ועל כן עתה אחר החטא שפבר נגזר
מיתה עקר התקון לזכות לתחית המתים לבטל
סטרא דמותא הוא על ידי הבושה, שהוא עקר
התשובה, שעל ידי זה יראה עקר תחית המתים,
כמבאר בהתורה הנ"ל. ואז יחיה כל אחר חיי עולם
הבא כפי תקון הלבושים שתקון בחייו שהם מכסים
על הבושה וכו'. ועל כן בפבר שהוא בחינת תחית
המתים פנ"ל. מכריזין מלביש ערומים, כי עקר
תחית המתים הוא כפי בחינת תקון הלבושים
בבחינת תתהפך פחמך חותם ויתקצבו כמו לבוש
פנ"ל. כי תקון הלבושים הוא בחינת תקון הגאות,
הינה לבטל הגאות מעצמו התלויים בלבושים
שדרך האדם להתגאות בהם ולהעלות הגאות
לשורשו לה' בבחינת (תהלים צ"ה) מלך גאות
לבש וכו'. וזה בחינת טלית ותפלין, כי תפלין הם
בחינת התנוצצות המוחין, שעל ידי זה נמשך בושה
וכו', שעל ידי זה נמשכין חיים נצחיים פנ"ל. על כן
מקדימין ללבש טלית של מצוה שהוא מכסה על
הבושה, כי לא היה כח לסבל הבושה וכמבאר שם
בהתורה הנ"ל גלגל הבושה שעצרה האדם להתבטש
אפלו לעשרות מצוה וכו', עין שם. על כן בחמתו
יתברך צוה עלינו להקדים להתלבש בטלית של
מצוה, שהוא בחינת חלוקה דרבנן, שהוא מכסה
על הבושה, כי בהגדים הם תקון הבושה פנ"ל. וזהו
(שם ל"ו), "מה יקר חסדך אלקים בני אדם בצל
כנפיהם יחסיו". הינו מה מאד יקר חסדו יתברך
שחמל עלינו ונתן לנו כנפי הטלית הקדוש לחסות
ולתחבא בצל כנפיו מגדל בשנתנו וכלמתנו פנ"ל:

על פניו במצחו. ועקר התגלות הבושה היא במצח,
כמו שקתוב (ירמיה ג'): "ומצח אשה זונה היה לה
מאנת הכלם": וזה פרוש (משלי ב'): "אז תבין
יראת ה'", כמובא בזהר הקדוש (בהקדמות
התקונים דף ט:): "תפלין הם בחינת אמת על ברא'
ואם לבניה תכרא" (משלי ב'). וזה פרוש "אז
תבין", הינו על ידי בינה יתרה שיהיה בהפרת
הבורא, על ידי זה "יראת ה'", הינו בחינת תפלין,
כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (ברכות ו':)
"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליה ויראו
מפוך", אלו תפלין. כי היראה הוא הבושה, כמו
שקתוב (נדרים כ'): "יראת ה' על פניכם" וזה
הבושה, שהיא על הפנים. הינו בחינת תפלין על
ידי בינה, שהיא אמת על ברא': וזה שאמרו חכמינו,
זכרונם לברכה (ברכות י"א): תפלין נקראין פאר,
שנאמר: "פארף חבוש עליה". ופאר הוא כלליית
הגנין, כי ההתפארות על ידי כלליית הגנין, כמו
שקתוב (ישעיה מ"ט): "ישאל אשך בך אתפאר"
(ה). כי הם כללין מגנין סגיאין. וזה שאנו רואים,
כשאדם מתבטש נעשה כמה גנין. וזהו יכולים אנו
להבין, אם יש אדם יראת שמים, הינו בושה,
לאחר תקון החטא. כשאנו מסתכלין על פניו, ונופל
עלינו יראה ובושה, הינו שנמשך עלינו דעת בגדלת
הבורא יתברך שמו. וזה פרוש: "אז תבין יראת ה'",
פרוש בזה תבין שיש לו יראת ה', ודעת אלקים
תמצא. הינו כשימצא גם לה, דעה בגדלת הבורא,
הינו בושה ויראה. וזה בחינת: "וראו כל עמי הארץ
וכו' ויראו מפוך", הינו שנמשך עליהם גם כן יראה:
ליקוטי הלכות או"ח - הלכות תפלין הלכה ו

(כב) וזה בחינת ברפת מלביש ערומים, כי עקר
תחית המתים שאז יתה חיים נצחיים וזה כל אחד
כפי הלבושים שזכה לתקן בחייו על ידי תורה
ומעשים טובים, שעל ידי זה נעשה בחינת חלוקה
דרבנן, שעל ידי זה יתה עקר הקבול שפבר כידוע.
וזה בחינת (איוב ל"ח) תתהפך פחמך חותם
ויתקצבו כמו לבוש הנאמר על תחית המתים, הינו
שקיומו ויתקצבו בתחית המתים כמו לבוש, הינו
כמו שתקון הלבושים, שהוא בחינת חלוקה דרבנן
וכנ"ל, כי קדם החטא לא היו צריכין ללבושים כלל,
כי לא היה עדן בושה כלל מחמת שלא נכשלו

כָּל בִּקָּר מִגְדֵּל הַבוּשָׁה שְׁאָנוּ
מִתְבַּשִּׁים לְהָרִים פָּנִינוּ בְּפָנֵי
חֲבֵרָנוּ כָּל בִּקָּר וּבִקָּר יוֹתֵר, וְיֹתֵר,
מִכֶּסֶה כָּלמָה אֶת פָּנֵינוּ מִגְדֵּל
בוֹשְׁתָנוּ וְהַעֲבֹרֹת הַנּוֹרָאוֹת שְׁאָנוּ
עוֹבְרִים וְעוֹשִׂים בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ.

וְזֶה שְׁמִסְבִּיר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בַּתּוֹרָה
ל"ח²⁰, 'שׁוֹר שֶׁהַקָּרִיב אָדָם
הָרֹאשׁוֹן קָרָן אַחַת הֵיטָה לוֹ
בְּמִצְחוֹ, זֶה אֹר הַבוּשָׁה שְׁזָרַח עַל
אָדָם הָרֹאשׁוֹן אַחֵר הַחֹטָא מִגְדֵּל
הַשְּׁפָלוּת וְהַחֲרָטָה, וְזֶה שֵׁשׁ ה'
לְקִין אוֹת שֶׁקָּרָן זָרַחָה בְּמִצְחוֹ.

וּלְכָל זֶה - מִסְבִּיר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ -
צָרִיךְ שֶׁכָּל מֶהִיר וְחֲרִיף, וְכִמוֹ
שְׁמִסְבִּיר רַבֵּנוּ בַּתּוֹרָה ק"א²¹ שֶׁרַק

מראי מקומות והערות

הַפָּנִים. וְקִין הֵבִיא מִפֶּסֶלֶת (ח). שֶׁרָאָה חוֹב לְכָל
אָחִיד, וְאֵיתָא (בְּמִדְרָשׁ תַּנְחוּמָא פְּרָשִׁית בְּרֵאשִׁית:
"וַיֵּשֶׁם לְקִין אוֹת" שֶׁגָּרַח לוֹ קָרָן, הֵינּוּ פִּנָּ"ל: וְזֶה
שֶׁכְּתוּב בְּקוֹן (שִׁם): "וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קִדְמַת עֵדֶן",
פָּרוּשׁ שֶׁלֹא זָכָה לְעֵדֶן, עַל יְדֵי שִׁפְסָם בְּאוֹר הַתַּפְּלִין.
וְזֶה קִדְמַת רֹאשִׁי תְּבוּת כִּרְקֻפְתָּא דְּלֹא מִנָּח תַּפְּלִין
(ט):

לִיקוּטֵי מוהר"ן - מַהדוּרָא קַמָּא סִימֵן קֵא: 'כָּל
הַמִּקְבֵּל עָלָיו עַל תּוֹרָה מַעֲבִירִין מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת
וְעַל דֶּרֶךְ אֶרֶץ, הֵינּוּ מִי שְׁלֹמֹד בְּעֵינֵי, שְׁמוֹעִין וּמִבִּין
חֻקֵּי הַתּוֹרָה, שֶׁהֵיוּ בְּחֵינֵי אֲנָפִין נְהִירִין, בְּחֵינֵי
(קִהְלֶת ח): "חֻקֵּי אָדָם תֹּאִיר פָּנָיו", עַל יְדֵי זֶה
מַעֲבִירִין מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת וְעַל דֶּרֶךְ אֶרֶץ, כִּי נִתְבַּטַּל
מִמֶּנּוּ הַשְּׁעָבֵד וְהַתְּאוּת וְהַמְּדוּת רְעוּת שְׁלֹהֶם,
שֶׁהֵם בְּחֵינֵי אֲנָפִין חֲשׂוֹכִין, עַל יְדֵי שֶׁקָּבַל עָלָיו עַל
תּוֹרָה, שֶׁהִיא בְּחֵינֵי אֲנָפִין נְהִירִין פִּנָּ"ל: כִּי כָּל מֶה
שֶׁאָדָם מַשִּׁיג בְּשִׁכְלוֹ, הוּא בְּחֵינֵי אֲנָפִין נְהִירִין. וְכֵּן
שֶׁאֵינוֹ מַשִּׁיג, הוּא בְּחֵינֵי אֲנָפִין חֲשׂוֹכִין. וְעַל כֵּן
בְּשִׁיחָה לְעֵץ בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁמַּשִּׁיג חֻקֵּי הַתּוֹרָה,
שֶׁאֵינוֹ הוּא בְּחֵינֵי אֲנָפִין נְהִירִין, אֵין נִכְנָעִין הַמְּדוּת

לִיקוּטֵי מוהר"ן - מַהדוּרָא קַמָּא סִימֵן לַח
וְזֶה שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְזָרוּם לְבָרְכָה (בְּרִכּוֹת י"ב):
"הַעֲבוֹר עֲבָרָה וּמִתְבַּשֵּׁם בָּהּ מוֹחֲלִין לוֹ מִיָּד, כִּי
הַעֲבָרָה מְכַנֵּס בְּאָדָם רוּחַ שְׁטוּת, וְעַל יְדֵי בּוּשָׁה
מִחֲוִיר הַמַּחֲוִיר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אֵין תְּבִין יִרְאֵת ה'"
פִּנָּ"ל: וְזֶה שֶׁאֲמָרוּ חֻקֵּינֵנוּ, וְזָרוּם לְבָרְכָה (נִדְרִים
כ'): 'מִי שֶׁיֵּשֶׁב בּוֹ עֲצָת בִּידוּעַ שֶׁלֹא עֲמִידוֹ רָגִל
אֲבוֹתָיו עַל הַר סִינִי, כִּי אָדָם הָרֹאשׁוֹן פָּגַם בְּבְחֵינֵי
תַּפְּלִין, שֶׁהֵם בְּחֵינֵי עֵץ הַחַיִּים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(יִשְׁעִיָּה ל"ח): "ה' עֲלֵיהֶם יִחִיו" (ו). וְדָבָר אֵת עֲצָמוֹ
בְּאֵלָנָה דְּמוֹתָא. וְעַל יְדֵי זֶה וַיִּגְרַשׁ אוֹתוֹ מִגֵּן
(בְּרֵאשִׁית ג'): 'כִּי עֲצָת פָּנִים לְגִיהֶזֶל' (אֲבוֹת פָּרָק
ה), וְכֵן תָּב בְּתִיבְכֶתָא, כְּתִיב (שִׁם): "וַיַּעַשׂ לָהֶם
קִתְנוֹת עוֹר" דָּא תַּפְּלִין (כְּמוֹכָא בְּתַקּוּנִים תַּקּוּן ס"ט
דִּף ק"ה): וְזֶה פָּרוּשׁ (חֲלִין ס'): 'שׁוֹר שֶׁהַקָּרִיב אָדָם
הָרֹאשׁוֹן קָרָן אַחַת הֵיטָה לוֹ בְּמִצְחוֹ, כִּי עַל יְדֵי
הַקָּרָן, הֵינּוּ עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה, זָכָה לְבְּחֵינֵי תַּפְּלִין,
שֶׁהוּא בְּחֵינֵי קְרוֹן עוֹר הַפָּנִים: וְקִין שֶׁהָיָה מִזֵּהָמָת
הַנֶּחֱשׁ (ז). כְּתִיב בָּהּ (בְּרֵאשִׁית ד'): "לָמָּה נִפְּלוּ
פָּנֶיךָ", שֶׁהוּא בְּחֵינֵי אֹר הַתַּפְּלִין, שֶׁהוּא קְרוֹן עוֹר

מכתב ד

יום ה' ו' תמוז תשל"ד חקת

לידיד נפשי אהובי וחביבי... שליט"א שלום

וברכה!

חזק ואמץ אחי יקירי, וישר כח על מכתבך האחרון שכתבת לי, חזק ואמץ בתורת ה', בשמחה אמיתית בה' ובתורתו. כל עבודתנו זה להגיע לשמחה אמיתית בה' ובתורתו, ללא שום פניות של כבוד וכדו'²², רק אהבת חברים אמיתית במסירות נפש אמיתית. ולדעת שתמיד ה' אתנו יום ולילה ערב ובקר תמיד, "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". רק שנזכר להתמיד בתורת ה' ובתפלת ה' כל ימי חיינו, וללכת מדרגה לדרגה של נעשה ונשמע, מתורה לתפלה ומתפלה לתורה, עד שנזכר לשלמות האמתית, שהיא תורת ה' ותפלת ה'.

חזק ואמץ ידיד יקר, הרבה חיל והרבה כח. ר' נתן כותב בהלכות

על ידי למוד תורה בעיון, שאדם ממית את כל העצמות שלו, שזוכה על ידי למוד תורה בעיון לאנפין נהירין על ידי שמקיים "זאת התורה אדם כי ימות באהל", שרק אחר שממית את כל עצמיות גופו על ידי למוד תורה בעיון אז זוכה שכל למודו נהיה בבחינת 'ספיר ונהיר', בבחינת "לבנת הספיר", ואז "יצב גבלת עמים למספר בני ישראל", שנכנעים כל המדות הרעות של כל העכו"ם הנטועות בנו, בבחינת "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם", שכל המדות הרעות שלנו הן אך ורק כי התערבנו בגוים, ואנו משפעים מתרבותם מעשיהם ודבוריהם ולכן הם שולטים בנו, אבל ברגע שנלמד תורה בעיון בחריפות ובהתמדה עם שכל מהיר וחריף נזכר לפנים נהירין, ואז יפלו כל אמות העולם תחת רגלינו.

מראי מקומות והערות

אלא בשביל לקשר נשמתו: אפלו אלו תפלות המפרשים בתפלה שהם לצד הגוף, כגון "רפאינו" ו"ברך עלינו" ושאר צרכי הגוף, לא היה פנייתו של רבה בר בר חנה בשביל גופו, אלא בשביל נשמתו, שהיה מכון לפרנסת נשמתו ולרפואתה. וזה: ושקלית לסלתי ואנחתי בכנת דרומי. ששקל לתפלה שהוא לצד הגוף, ואנחה בתפלה, הכל לצד נשמתו, כי ממילא כשנתקן שם ברוחניות, נתקן גם בגשמיות:

והתאזות של העמו"ם, שגאוזין בבחינת אנפין חשוכין כנ"ל. וזהו בחינת (דברים ל"א): "יצב גבולות עמים למספר בני ישראל". 'למספר' הוא לשון ספיר ונהיר. בחינת (שמות כ"ד): "לבנת הספיר". הנו אחר אנפין נהירין, שהם בחינת מספר בני ישראל, אחריהם יצב גבולות עמים, שהם בחינת אנפין חשוכין כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן יד

הינו שלא רצה לצסב בשום עסק מעסקי עולם הזה, רק בשביל נשמתו. גם כל תפלותיו לא היו

כל ימי חייהם, מקטן ועד גדול, ובכל הכח להתחזק ולהיות מלמד מלחמה לדעת להשיב מלחמה השערה, לא לירא ולא לפחד משום דבר, לדעת שה' אתנו יום

ברכות הפרות או ברכות הריח הלכה ה' סעיף כ'²³ ובהלכות ערב הלכה ה' סעיף ל"ג²⁴, שלמה נקראים ישראל יוצאי צבא, כיון שתפקידם הוא להיות אנשי צבא

מראי מקומות והערות

המקום, ועל ידי זה יש לו בחירה ונסיונות הרבה וקשואכה לתקן מעשיו אזי זה האדם דיקא יכול לזכות לעלות לבחינת מקומו של עולם ולמשל על המלאכים. ועקר זכותו וגדלתו הוא דיקא מחמת שהוא בתכלית תכלית גשמיית המקום ובנ"ל. וזה הצדיק שאוכה לזה פאמת יכול לדון לכה וזכות גם את כל העולם כלו פאמת שיועד מקומו של זה אחד ואחד ששל ידי זה נכשל במה שנכשל, חס ושלום, ויכול לזכותו ולהעלותו ממקומו לבחינת למעלה מהמקום ולתקן הכל שהוא בחינת מה שיכול לעשות ראש השנה וכו', כמבאר ומוכן כל זה לעיל. ולזכות לכל זה הוא על ידי שאוחז את עצמו בבחינת פסא הכבוד שהוא שרשי נפשות ישראל, שהוא בחינת תקון המשכן וכל נפשות ישראל סביביו וכו' ובנ"ל. כי כל שרשי הנפשות נמשכין מהמשכן ובית המקדש שהם בחינת פסא הכבוד בנ"ל. ועל כן נקרא הבית המקדש חדר המשותף על שם שהוא פרט ורבותו של ישראל כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה. הינו שמישם נמשכין כל שרשי הנפשות ובנ"ל. וזה בחינת הנה מטה של שלמה. ופרש רש"י, זה המשכן. ששים גברים סביב לה פרש רש"י שהם ששים רבוא נפשות בית ישראל, הינו בנ"ל שכל הששים רבוא נפשות ישראל נמשכין מהמשכן ובית המקדש כי שם שרשם בנ"ל. וזהו פסא אחזי חרב מלמדי מלחמה וכו', כי כל בני ישראל צריכין להיות מלמדי מלחמה, לעמוד במלחמה הגדולה שבזה העולם שלא יפילו אותם קנאת המלאכים שמישם כל פחות היצר הרע של כל אדם בנ"ל. ועל כן נקראים כלם יוצאי צבא. כמבאר בפרשת במדבר, כי כל אחד מישראל מקטן ועד גדול הוא מקרב ומחזיק להיות איש מלחמה לצאת בצבא לחם מלחמה ה' בזה העולם ועקר הכח על ידי שיקשר עצמו עם כל נפשות ישראל על ידי הצדיק האמת שיכול לאחז עצמו בפסא הכבוד ובנ"ל:

ליקוטי הלכות או"ח - הלכות ברכת הפירות הלכה ה
(כ) ועל כן צוה ה' יתברך לספר אותם וכל אחד נקרא יוצא צבא, כמו שכתוב, בכל מספר של כל שבט. במספר שמות כל יצא צבא. כי כל אחד צריך להיות בכלל יוצאי צבא, יוצאי צבא דיקא, הינו כשהוא בבחינת ונפיק אז צריך להיות מלמד מלחמה היטב ובנ"ל. וזה בחינת המספר שצוה למנות אותם אחר העגל, כמו שפרש רש"י שם, כשהטאו בעגל מנאם. כי כל אלה תקוני המשכן ומחנה הדגלים ומספר בני ישראל הכל צוה ה' יתברך אחר מעשה העגל שחטאו ישראל מאד ואז התנגע משה מאד עד שצוה במ"ם יום האחרונים להמשיך דרך התשובה בעולם שהם מאלול ועד יום הכפורים שהם בחינת סוד פגות אלול שהם תקון הגרית, שהם בחינת הנותן בים דרך, שהם בחינת דרך התשובה בחינת שתי פעמים בקי כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. ואז כשהמשיך דרך התשובה הנ"ל בעולם אז צוה ה' יתברך על מעשה המשכן ומספר בני ישראל ומחנה הדגלים סביב לאהל מועד, כי כל זה הוא בחינת דרכי התשובה הנזכרים לעיל שעקרו בחינת הבקיאות בהלכה הנ"ל שנמשך על ידי המשכן שהוא האהל מועד שדרך שם מאיר בחינת משה ליהושע נקדה העליונה בנקדה התחתונה ששל ידי זה נמשך בחינת בקיאות בהלכה הנ"ל. עד שיכולה נקדה העליונה להאיר בתכלית דיוטא התחתונה עד קצה האחרון להאיר גם בהם התחזקות שיהיו כלם בכלל מלמדי מלחמה עד שיתקו עצמן לנצח עד שיהיו כלם בכלל ששים גברים סביב לה שהם בחינת ששים רבוא נפשות ישראל שהם ששים רבוא אותיות התורה.

לקוטי הלכות חו"מ - הלכות ערב הלכה ה

(ל) ולבאר הענין, כי הפל הוא שעקר גדלת האדם שיכול לזכות שיהיה לו ממשלה על המלאכים הוא מחמת שהאדם יודע למקום נמוך ומגשם כזה שהוא גשמיית העפר, שהוא תכלית גשמיית

יֹהֵם וְשָׁעָה שְׁעָה לֵּלָא הֶרֶף.
כְּמוֹ שְׁפוּתָב רַבִּינוּ בְּתוֹרָה י"ד
"טוֹב ה' לִפְל" ²⁵, לְכָל הַדְּבָרִים הֵן
בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת תַּפְקִידֵנוּ
רַק בְּאַמֶּת לְהִתְחַזֵּק בְּתַפְלָה
בְּבִטְחוֹן וּבְאַמוּנָה לֵּלָא הֶרֶף וּלֵלָא
לֵאנוּת, לְדַעַת שְׁאֵכֵן ה' לֹא יַעֲזֹבֵנוּ
וְלֹא יִטְשֵׁנוּ, וְתִמִּיד נִזְכָּה בְּכָל יוֹם

מראי מקומות והערות

מי שְׂרוּצָה לְהַקְדִּישׁ אֶת עַצְמוֹ בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל
עֵקֶר עֲצָתוֹ שְׂדַע שְׂאִין לוֹ אֲלֵא מְקוֹמוֹ וְשַׁעְתּוֹ,
דְּהֵינּוּ אוֹתָהּ הַשְׁעָה וְהַמְקוֹם שֶׁהוּא עוֹמֵד בָּהּ וְלֹא
יִחַשֵׁב עַל שְׁעָה הָאֲחֵרָת וְעַל מְקוֹם אַחֵר כָּלֵל בַּקִּדְשׁ
יִשְׁתַּדֵּל לְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמוֹ בְּאוֹתוֹ הַשְׁעָה וְהַמְקוֹם כִּי
הַשְׁעָה וְהַמְקוֹם הָאֲחֵר הוּא עֵינָן אַחֵר לְגַמְרֵי וְכו' ²⁷
לְכַז"ל:

לקוטי הלכות חו"מ - הלכות העושה שליח לגבות
חובו הלכה ב
(כב) וְהוּא בְּחִינַת מִצְוַת הַלְוָאָה חוֹ וּגְמִילוּת חֶסֶד
כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, "אִם כֶּסֶף תַּלְוֶה אֶת עַמִּי" וְאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה שֶׁהוּא חוֹבָה. כִּי אֲנִי צְרִיכִין
לְהִתְדַבֵּק בְּמִדּוֹתָיו וְכֵן שֶׁה' יִתְבָּרַךְ הֵיחָד מִמֶּנּוּ
עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד בְּתוֹרַת הַלְוָאָה מִיּוֹם הַבְּרִיאָה עַד מֵתָן
תּוֹרָה שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת הֵיוּ מִתְקַיְּמִין בַּקִּדְשׁ
הַלְוָאָה וְחֶסֶד וְכַז"ל וְגַם אַחֵר מֵתָן תּוֹרָה כָּלֵל עַתָּה
שֶׁעוֹבְרִין רְצוֹנוֹ חֶסֶד וְשָׁלוֹם, הֵיחָד רָאוּי שֶׁיִּחַזֵּר הָעוֹלָם
לְתוֹרָתוֹ וְכֵן כִּי אֵין קוֹיִם לְהָעוֹלָם בְּלֹא הַתּוֹרָה וְאִין
הָעוֹלָם וּבִפְרָט הָאָדָם הַחוֹשֵׁא מִתְקַיֵּם בַּקִּדְשׁ
בְּבִחִינַת הַלְוָאָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְרַחֵם לוֹ זְמַן עַד
שֶׁיִּשְׁוֹב וְיִשְׁלֹם וְיִסְלַק לוֹ מִזֶּה שְׁנֵתַחֲבִיב חוֹבוֹת הָרַחֵם
עַל יְדֵי עוֹנוֹתָיו שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶרֶץ אֲפִים בְּחִינַת
אֶרֶץ אֲתִיבָה לִי שֶׁהוּא בְּחִינַת הַרְחֵקָה הַזְמַן שֶׁה'
יִתְבָּרַךְ גּוֹמֵל חֶסֶד עִם הָאָדָם וְיִמְרָחֵם לוֹ זְמַן
אַחֵר זְמַן זְמַן וְזֵמִים טוֹבִים עַד שֶׁיִּשְׁוֹב שְׂאֵן וְיִסְלַק
הַכֹּל כִּי עַל יְדֵי זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה "וְרָקָא" עַל שֵׁם
דְּאִוְדִּירִית לְאַתֵּר דְּאִתְנִיטִיל מִמֶּנּוּ שֶׁמְחִיזִיר
וְיִמְשִׁיב הַדְּבָר לְמְקוֹם שֶׁנִּשְׁלַם מִשָּׁם כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב רַבִּינוּ
זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה בְּמְקוֹם אַחֵר (סִימָן לה). נִמְצָא שֶׁה'
יִתְבָּרַךְ מְקַיֵּם מִצְוַת גְּמִילוּת חֶסֶד וְהַלְוָאָה חוֹ הָרַחֵם
מֵאֵד בְּכָל עַתָּה וְשָׁעָה, כְּמוֹ כֵּן אֲנִי חֲבִיב לְהִתְדַבֵּק

ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן יד
[יא] זאת התורה שֶׁה' עַל פְּסוּקִים אֵלּוּ (תְּהִלִּים
קמ"ה): "טוֹב ה' לִפְל וְרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו" וְכו'.
"טוֹב ה' לִפְל" זֶה בְּחִינַת תַּפְלָה, שְׂמֵאֲמִין בַּה',
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא טוֹב לִפְל הֵן לְרַפְּאוֹה, הֵן
לְפָרְסָה, הֵן לְכָל הַדְּבָרִים. כְּשֵׁמֵאֲמִין בָּהּ, בְּיָדָא
יְהִי עֵקֶר הַשְׁתַּדְּלוּתוֹ בְּתֵר קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא
יִרְדֵּף אַחֵר תַּחְבּוּלוֹת רַבּוֹת:

כִּי מִי שְׂאִין מֵאֲמִין בְּהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צְרִיךְ
לְהִשְׁתַּדֵּל אַחֵר תַּחְבּוּלוֹת רַבּוֹת. לְמַשָּׁל, כְּשֶׁצְרִיךְ
לְרַפְּאוֹה צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל אַחֵר עֲשָׂרִים רַבִּים,
וּלְפָעֲמִים אֵלּוּ עֲשָׂרִים הָעֲרִיכִים לוֹ אֵינֶם בְּנִמְצָא
בְּמִדְּיָנוֹ, וְהַעֲשָׂרִים הַנִּמְצָאִים אֵינֶם טוֹבִים לְמַפְתָּה.
אֲבָל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא טוֹב לְכָל הַמַּפְתּוֹת לְרַפְּאוֹתָם,
וְהוּא בְּנִמְצָא תִּמִּיד, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים ד'): "מִי
כִּי אֶלְכִּינִי בְּכָל קְרָאנִי אֵלָיו". וְעַל יְדֵי הַתַּפְלָה זוֹכֵה
לְשָׁלוֹם הַכָּלְלִי. וְזֶה: "וְרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו" הֵינּוּ
שְׂרָחֵמֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִתְמַשֵּׁף עַל כָּל הַבְּרוּאִים, וְכָל
הַבְּרוּאִים יִרְחֲמוּ אֶחָד עַל חֲבֵרוֹ (ו) וְיִהְיֶה שָׁלוֹם
בֵּינֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (יִשְׁעַיָּהוּ י"א): "וְגָר זָבַע עִם
כֶּבֶשׂ וְגִמֵּר עִם גְּדִי וְכו', לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ", כִּי
יְהִי שָׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. וְזֶה: "וְרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו",
כְּמוֹ שֶׁאֲמַר חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה (שִׁבְתָּ קִטָּא):
"לֵּל הַמִּרְחָם עַל הַבְּרִיּוֹת, מִרְחָמֵינוּ עֲלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם",
כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "וְנָתַן לָהּ רַחֲמִים וְרִחְמָה". וְאַחֵר כִּי
מִפְּרֵשׁ הַפְּסוּק אֵיךְ יִזְכָּה לְתַפְלָה, עַל יְדֵי שָׁלוֹם בֵּית
יְהוָה שָׁלוֹם בְּעַצְמֵנוּ, בֵּין גּוֹפֵם וְנַפְשׁוֹ כַּז"ל. וְזֶה: "וְיִדְוֶה
כָּל מַעֲשֵׂה" מַעֲשֵׂה זֶה בְּחִינַת עֲשִׂיָּה, בְּחִינַת גּוֹף;
וְ"וְיִסְדִּי" יִרְכִּיכָה "חֲסִידֶיהָ", זֶה בְּחִינַת נַפֶּשׁ, כְּמוֹ
שֶׁפָּתוּב (מִשְׁלֵי י"א): "גָּמַל נַפְשׁוֹ אִישׁ חֲסִיד":

לקוטי הלכות חו"מ - הלכות גולה הלכה ה
(כ) וְזֶה בְּחִינַת אֵין לְהַקְדֵּשׁ אֲלֵא מְקוֹמוֹ וְשַׁעְתּוֹ, הֵינּוּ

בַּתְּכִלִּית הַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין שְׁלֵמוֹת
אַחֲרָיו, עַד שְׁנֹזְכָה לְהִגִּיעַ בְּאַמַּת
לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת, כְּפִי שֶׁהִבְטִיחַ³⁰
לָנוּ רַבֵּינוּ שֶׁהוּא יָבִיא אוֹתָנוּ לְשִׂיא
הַשְּׁלֵמוֹת תָּמִיד³¹, וְאִין לָנוּ לִירָא
וְלֹא לִפְחַד מִשּׁוֹם דְּכָר וּמֵאֵף אַחַד,
רַק נִגְבִּיר חֵילִים בְּתוֹרַת ה' וּבְתַפְלֹת ה'
בְּאַמַּת וּבְתַמִּימוֹת, וְנִדַּע שֶׁה' אֱלֹקִים הוּא הַהוֹלֵךְ
לִפְנֵינוּ בְּעֶמּוּד עָנָן יוֹמָם וּבְעֶמּוּד
אֵשׁ לַיְלָה לְהַנְחִיחָנוּ לָנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ
וּבְעֶצְמוֹ עוֹמֵד עַל הַמִּשְׁמֶר

הַשְּׁלֵמוֹת בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, וְרַק
בְּאַרְךָ רוּחַ וּבִסְבָּלָנוֹת עֲצוּמָה²⁸
נוֹכַח בְּאַמַּת לְהִגִּיעַ לְשִׂיא
הַשְּׁלֵמוֹת.

כְּמוֹ שְׁכּוֹתֵב ר' נִתָּן בְּהֶרְבֵּה
מְקוֹמוֹת בְּלִקוּטֵי תַּפְלוֹת²⁹, זְכַנִּי
לְהִגִּיעַ לַעֲנוּהַ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
שְׁאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, וְזַכַּנִּי לְהִגִּיעַ
לְקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
שְׁאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו.

וְכֵן צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ יוֹמָם וּלְיָלָה עַל
כָּל הַדֶּרְגוֹת שְׁנֹזְכָה לְהִגִּיעַ אֲלֵיהֶם

מֵרֵא מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

חיי מוהר"ן - אות ש
(יב) שְׁמַעְתִּי בְּשִׁמּוֹ שְׁאָמַר שְׁכָל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי
בְּנֵי דַאי יִזְכֶּה בְּסוּף לְבֹא בְּזֶה הָעוֹלָם לְמַה שְׁצִירָה.
וְאָמַר שְׁאִין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לִּי זֹאת חֵס
וְשִׁלּוֹם בְּשׁוֹם פֶּעַם לְקַח מִמֶּנִּי אִיזָה אִישׁ מֵאֲנָשִׁי
בְּאַמְצֵעַ. כְּלוּמַר רַק כָּל אֶחָד יֵאָרֵךְ יָמִים וְשָׁנִים,
וְיִחְיֶה בְּנֵי דַאי וְיִתְנַעַז וְיִחְתֵּר חֲתִירָה אַחֵר חֲתִירָה, עַד
אִשֶּׁר יִזְכֶּה לְבֹא לַעֲנוּהַ וּלְמַדְרָגָתוֹ הַקְדוּשָׁה שֶׁהוּא
צָרִיךְ לְבֹא בְּזֶה הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּשִׁבְלֵי זֶה נִבְרָא:
חיי מוהר"ן - אות רל

וְסִפֵּר אֵז מַעֲנֵן הַנִּהְיָאוֹתֵינוּ בִּימֵי הַנְּעוּרִים, שֶׁהָיָה רָגִיל
לְקַח סוּס מִבֵּית חוֹתָנוּ וּרְכַב עַל הַסּוּס לְאִיזָה יַעַר.
וְשֶׁם יָרַד מִהַסּוּס וּקְשָׁרוֹ לְאִיזָה אֵילָן, וְהוּא הָלַךְ
לְתוֹךְ הַיַּעַר לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ וְהַתְּבַדֵּד שֶׁם בְּדִרְכּוֹ.
וְכִמְהָ פְּעָמִים הִתִּיר עֲצָמוֹ הַסּוּס וּבִרַח לְמִקְוָמוֹ
לְבֵית חוֹתָנוּ. וְכִשְׁרָאוֹ שֶׁם שֶׁהַסּוּס בָּא לְבִדּוֹ הָיוּ
הוֹאֲגִים וּמִתְפַּחְדִּים מְאֹד כִּי אָמְרוּ שֶׁבְּנֵי דַאי נִפְל
מִהַסּוּס חֵס וְשִׁלּוֹם. וְכִמְהָ פְּעָמִים נִפְלו עֲלֵיו גִּשְׁמִים
גְּדוֹלִים בְּעֵת שֶׁהָיָה בִּיעַר וְאַחֲרַי כָּךְ בָּא לְבֵיתוֹ שָׁעָה
בְּלִילָה אוֹ יוֹתֵר. וְשִׁמַּעְתִּי מִפִּי הַקְדוּשׁ כִּמְהָ פְּעָמִים
שֶׁהָעֶקֶר תָּלִי רַק בִּיגִיעוֹת וְעִבּוּדוֹת וְכו' וְעַל יְדֵי זֶה
יָכוֹל כָּל אָדָם לְבֹא לְמַדְרָגוֹת גְּדוֹלוֹת וְכו' וְאָמַר אֲנִי
יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אִישׁ כְּשֶׁר שְׁקוּרִין 'גִּיטֵר יוֹד' כְּמוֹנֵי
מִמֶּשׁ:

בְּמִדּוֹתָיו וּלְרַחֵם עַל הַעֲנִיִּים וּלְהַלּוֹת לָהֶם וּלְכָלִי
לְהִיּוֹת לוֹ כְּנוֹשֶׂה כְּמוֹ שֶׁנִּתְּבַּח בְּמִקְרָא הַזֶּה, כְּמוֹ
שֶׁה' יִתְבָּרַךְ אֵינוֹ נוֹגֵשׁ אוֹתָנוּ וּמֵאֲרִיךְ לָנוּ עַד שְׁנֹסֶלֶק
לוֹ מַעַט מַעַט עַד שְׁנֹזְכָה לְסַלֵּק הַכֹּל, אָמֵן:
לְקוּטֵי הַלְכוֹת חו"מ - הלכות גולה הלכה ה

(כא) וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁאָמַר יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ, וְאֲנִי
אֶתְנַהֵּל לְאִשִּׁי לְרַגֵּל הַמִּלְאָכָה אֲשֶׁר לִפְנֵי וּלְרַגֵּל
הַיָּלָדִים עַד וְכו'. כִּי אִי אֶפְשָׁר לְדַחֵק אֶת הַשָּׁעָה
כָּלֵל, כְּמוֹ שְׁאָמַר מִקְדָּם, כִּי הַיָּלָדִים רַבִּים וְכו' וְדִקְדָּקוֹם
יּוֹם אֶחָד וְכו', עַל כֵּן צָרִיכִין לִילָךְ וּלְהַתְנַהֵּל
רַק לֹא לֵאמֹר בְּחִינַת הַבָּא לְשַׁהֵר מִסִּיעִין לוֹ אוֹמְרִים
לוֹ הַמֶּתֶן. כִּי אִי עַל פִּי שְׁצִירִיכִין לְהִיּוֹת זָרִין גְּדוֹל
בְּעִבּוּדוֹתֵינוּ יִתְבָּרַךְ, בְּפִרְט מִי שֶׁכָּבֵד נִכְשֵׁל וְכו' אִי עַל
פִּי כֵן אִי אֶפְשָׁר לְדַחֵק אֶת הַשָּׁעָה כָּלֵל. וְיֵשׁ בְּזֶה
הַרְבֵּה לְדַבֵּר אֶךְ לֹא נִתְּבַח בְּזִמְנֵנוּ. וְכָבֵד מְבָרַךְ מִזֶּה
כְּפִי שֶׁיְּחִידוֹת כְּמִקְדָּם אַחֵר:

לִיקוּטֵי תַּפְלוֹת חֶלֶק שְׁנִי - תַּפִּילָה לה

אֲדוֹן יָחִיד הָעֵנָה בְּאַמַּת, וְזַכַּנִּי לַעֲנוּהַ אֲמִתִּית כְּרִצּוֹנָה
הַטּוֹב, שְׁנֹזְכָה לַעֲנוּהַ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שְׁעִנְיָה
כְּזֹאת הִיא בְּחִינַת חַיִּי עוֹלָם הַבָּא, בְּחִינַת תַּחֲתִית
הַמֶּתִים, בְּחִינַת חַיִּים אֲמִתִּיִּים וְנִצְחִיִּים שֶׁל כָּל אָבִיר
וְאָבִיר, בְּחִינַת בְּטוֹל בְּאַמַּת אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא
עַד שְׁנֹזְכָה לְטַעַם גַּם בְּעוֹלָם הָאֵל בְּחִינַת חַיִּי עוֹלָם
הַבָּא, בְּחִינַת עֲנֵן שֶׁבֶת בְּאַמַּת, "לֹא אֲמוֹת כִּי אַחִיהָ
וְאִסְפָּר מִעֲשֵׂי יָה'":

והבה נתחזקה באמת לעבודת ה'
בכל לבנו נפשנו ומאודנו,
בהתחלה מחדשת בתכלית הטוב.

להביאנו לתכלית הטוב.

כפי שמגלה לנו רבינו על אהבת
ה' האין סופית עלינו³², ואיך
שהקדוש ברוך הוא מחפש בכל
מיני דרכים רק להטיב לנו
בחסדים עצומים, ובכל הדרך
הקדוש ברוך הוא מחפש רק את
טובותינו טובת נפשנו. וכל אשר
עובר עלינו בגוף ונפש וממון
מחשבה דבור ומעשה הכל זה
מכון מלמעלה, כדי להביאנו
באמת לתכלית הענוה, ולתכלית
קדושת הברית, וכל המדות
הטובות.

מראי מקומות והערות

בפרטי פרטיות בכל איבר ואיבר מישראל עד שעל
ידי זה מוצאים התפארות בישראל בכל יום ויום כל
ימי עולם שעל ידי זה היה תקף הנס הזה שדלק
השמן המעט שמונה ימים להורות שאין
ההתפארות נפסק לעולם. כי שמונה ימים מרמז
על כל שבועת ימי בראשית שנלקחו ביום השמיני
שהוא בחינת עלמא דאיתי, להורות שהם יכולין
ללמד זכות על ישראל עד שיאיר ויזליק זמן מעט
בחינת התפארות מעט יוסיף אור ויאיר לעולם עד
יום השמיני, בחינת עלמא דאיתי. כי מעט
ההתפארות מאיר להם עד שמוצאים על ידי
התפארות בפרטי פרטיות עוד יותר וכן בכל יום
ויום עד שמגלוי ההתפארות של ישראל שלא
יפסק לעולם עד הקץ האחרון שעל ידי זה עקר
חיית העולם וקיומו בכל יום עד אשר יזכו כל
ישראל ליראה ואהבה בשלמות. ואז יהיה
ההתפארות בתכלית השלמות ויתקם "כי ה' יהיה
לך לאור עולם ואלקך לתפארתך".

לקושי הלכות חו"מ - הלכות טוען ונטען הלכה ה'
[באות ג] בפרט הפכו גדול שממנה על כל הפהנים
ומצוים ישראל לעשרו, כי הוא צריך לקבל הון גדול
מישראל, כי על ידו עקר תקון ההון שעל ידי זה
נעשה האור הנח ונח, שעל ידי זה מוציאין הטוב
הכבוש מן הגלות, מהסטרא אחרא, שכל זה
עבודת הפכו לכפר על בני ישראל, שעל ידי זה
מעלין ומוציאין הטוב מהסטרא אחרא שנפל לשם
פעולות ישראל פידוע. והיה אז תקף הנס שמוצאו
השמן שחתום בחותמו של הפכו גדול שהוא בגדל
כח צדקתו יכול להאיר אור התפארות אפלו בעמק
החשך מאד, אבל לא היה בו להדליק כי אם ליום
אחד שלפי האמנא, לפי דעת האדם נדמה שאין
כח בזה ההתפארות שיאיר ויזליק כי אם יום אחד
ונעשה גם ודלק שמונה ימים. ובההיראה לנו ה'
יתברר גדל עצם אהבת את ישראל על ידי גדלת
הצדיקים שהם ממושיכים לנו נסים פאולה, כי הם
דוחשים ומחפשים ומבקשים ומוצאים התפארות

שיעורים

מוצאי שבת פקודי ב' אדר ב'

הגזירות של המן אבל אם היו אומרים [בשואה] 'בזכות רבי נחמן', היו אומרים תיקון הכללי אחד היה מתבטל הגזירה שימותו שש מליון...

הרב אברהם אלימלך מקרלין אמר שהיו צריכים לצום בראש

[33] עכשיו אנחנו מדברים [ממה שכתוב] "תמחה את זכר עמלק" (דברים כה, יט) כתוב שהגזרות של המן נדחו לשנת ת"ש, כתוב "ותכתוב אסתר" (אסתר ט, כט) ת' גדולה, [וכן] ב' פרמשתא' כתוב ש' קטנה, שה' דחה את זה לה' אלפים ת"ש הוא דחה את כל

מראי מקומות והערות

יחריב את העולם, הוא אומר סתם, למה לחשוך בכשרים, אז אינשטיין התחיל לצרות מה אתם השתגעו, אז אמרו לו: אתה לא תוכל להרצות, אנחנו מעיפים אותך מהאוניברסיטה, לא תוכל להרצות כאן, אם אתה אומר שהוא התכוון באמת. אינשטיין אמר להם שלהיטלר יש לו כבר מחנות, היה לו כבר מחנות בדכאו היה לו כבר מחנות השמדה, מחנות של עינויים, יש לו מחנות של עינויים, אני ברחתי משם, אמרו לו לא לא אתה חושד בכשרים.

וככה אנשים חיו באשליה [לגבי הכונה האמיתית של היטלר], עד שז'בוטינסקי הלך מעיר לעיר וראה שזה באמת, לא רצו להאמין לו, כולם אמרו שזה סתם, שהוא רק אומר סתם... שזה תעמולה, עד הרגע האחרון, עד שהוא כבר מפלה את היהודים ממש, היהודים בכלל לא ברחו, מאומן ברחו עשרים אלף איש אם לא היו ארבעים אלף מתים באומן, באומן היו ששים אלף תושבים, עשרים אלף גויים ארבעים אלף יהודים, עשרים אלף ברחו עשרים אלף נשארו והשמידו אותם בשדה התעופה, ירו בהם בכולם, אנשים לא רצו להאמין, לא רצו להאמין, אמרו שזה היה סתם דיבורים.

[33] מדבר מזה שהיטלר לפני השואה אמר שהוא הולך להשמיד את עם ישראל, ה' ירחם, וכולם זלזלו ואמרו שאינו מתכוון באמת], אז היטלר אומר אני לא אומר סתם, כולם אומרים שאני אומר סתם, אמרו, לא, הוא רוצה להביא את הצעירים, הוא רוצה שהצעירים יבחרו בו, הוא אמר: אני כובש את העולם עכשיו, אני מכחיד את היהודים, הכל הוא אמר, שבע שנים הוא הכריז את זה יום יום, אמרו, לא, הוא אומר את זה סתם. צ'רצ'יל אמר שהוא אומר את זה באמת, אז הוא (-) כנראה צ'מברלין, שהיה אז ראש ממשלת בריטניה) אמר, אתה מתגרה בו, היטלר אומר סתם אתה אומר שהוא אומר באמת, למה אתה חושד בכשרים.

יש ספר על אינשטיין או באוניברסיטה בפרינסטון שם הם החליטו לתת להיטלר את פרס נובל לשלום, לפני מלחמת העולם באוניברסיטה בחרו את האדם הכי שוחר שלום בעולם, והכי רוצה לקדם את העולם, ולהביא את העולם לתכלית. עשר כיתות... לתכלית, אז באוניברסיטה בפרינסטון שם הוא (-) אינשטיין היה מרצה, אז כל הסטודנטים החליטו שלתת את פרס השנה לשלום צריך לתת את זה להיטלר כי הוא האיש שלום האמיתי שיכול להיות, איי הוא אומר שהוא

אלעזר בן רבי יוסי שהוא הלך עם רשב"ל לרומא, והוא גילה את הציץ שהיה בתוך הותיקן, וראו את כל הכלים של המקדש, כי הם ריפאו את הבת מלך, היה גזירה לא כתוב איזה גזירה, היתה גזירה, אז ר' שמעון בן יוחאי [שרצה ללכת לרומא להמתיק הגזירה], אמר: מי מלוה אותי, רבי אלעזר ברבי יוסי אמר אני הולך איתך, אז הוא בחר ברבי אלעזר, (זה גמ' בערכין דף י"ז) אז רבי אלעזר אמר איך אתה בוחר אותי... בקשת רשות מאבא שלי? ואם תהרוג אותי בדרך?³⁵ צדיקים נוהגים להרוג אנשים, זה

השנה כמו שעשו בזמן אסתר שאמרו לצום בפסח³⁴, אם [בזמן השואה] היו צמים בראש השנה היו מבטלים את הגזירה, ביום כיפור צמים, בראש השנה. בסוכות אז הם נכנסו לוורשה - בערב סוכות. התחילו את המלחמה בי"ז אלול. היום זה יום של בריאת העולם, כי בכ"ה [נברא העולם, כלומר היום הראשון לבריאה המוזכר בתורה הוא כ"ה], עכשיו כ"ה אדר א' לפי רבי אלעזר בן רבי יוסי זה הראש השנה האמיתי, אדר האמיתי זה אדר א', אנחנו פוסקים אדר ב' שזה האדר האמיתי. זה התוספת, אבל לפי ר'

מראי מקומות והערות

בנסים ואחריו מי ילך ר"א בר ר' יוסי אמר להם רבי יוסי ואילו היה אבא חלפתא קיים יכולין אתם לומר לו תן בנך להריגה אמר להם ר' שמעון אילו היה יוחאי אבא קיים יכולין אתם לומר לו תן בנך להריגה אמר להם רבי יוסי אנא אזלין דלמא עניש ליה ר' שמעון דקא מסתפינא קביל עליה דלא ליענשיה אפילו הכי ענשיה כשהיו מהלכין בדרך נשאלה שאלה זו בפניהם מנין לדם השרץ שהוא טמא עקם פיו ר' אלעזר בר רבי יוסי ואמר וזה לכם הטמא אמר ליה ר' שמעון מעקימת שפתיך אתה ניכר שתלמיד חכם אתה אל יחזור הבן אצל אביו יצא לקראתו בן תמליון רצונכם אבוא עמכם בכה ר' שמעון ואמר מה שפחה של בית אבא נודמן לה מלאך שלש פעמים ואני לא פעם אחת יבא הנס מכל מקום קדים הוא על בברתיה דקיסר כי מטא התם אמר בן תמליון צא בן תמליון צא וכיון דקרו ליה נפק אול אמר להון שאילו כל מה דאית לכון למישאל ועיילניהו לגזיה לשקול כל דבעו אשכחו ההוא איגרא שקלה וקרעוה והיינו דאמר רבי אלעזר בר רבי יוסי אני ראיתיה בעיר [רומי] והוה עליה כמה טיפי דמים:

³⁴ מגילה טו ע"א

ויעבור מרדכי אמר רב שהעביר יום ראשון של פסח בתענית

³⁵ מעילה יז ע"א

שאל רבי מתיא בן חרש את רבי שמעון בן יוחאי בעיר [רומי] מנין לדם שרצים שהוא טמא א"ל דאמר קרא וזה לכם הטמא אמרו לו תלמידיו חכים ליה בן יוחאי אמר להם תלמוד ערוך בפיו של רבי אלעזר בר רבי יוסי שפעם אחת גזרה המלכות גזרה שלא ישמרו את השבת ושלא ימולו את בניהם ושיבעלו את נדות הלך רבי ראובן בן איסתרובלי וסיפר קומי והלך וישב עמהם אמר להם מי שיש לו אויב יעני או יעשיר אמרו לו יעני אמר להם אם כן לא יעשו מלאכה בשבת כדי שיענו אמרו טבית אמר ליבטל ובטלוה חזר ואמר להם מי שיש לו אויב יכחיש או יבריא אמרו לו יכחיש אמר להם אם כן ימולו בניהם לשמונה ימים ויכחישו אמרו טבית אמר ובטלוה חזר ואמר להם מי שיש לו אויב ירבה או יתמעט אמרו לו יתמעט אם כן לא יבעלו נדות אמרו טבית אמר ובטלוה הכירו בו שהוא יהודי החזירו אמרו מי ילך ויבטל הגזרות ילך ר' שמעון בן יוחאי שהוא מלומד

בדרכיו³⁸. [עלי אמר:] מה שנגזר על יגזר עליך, וקללת חכם אפילו על תנאי היא תבוא. אז רבי יוחנן הרג שני אמוראים, אם הוא היה היום בית דין כמו בהאג היו שופטים אותו על זה אבל עוד לא היה...
[³⁹]

ההנאה של צדיקים... כתוב שר' יוחנן הרג את רב כהנא³⁶, הרג את ריש לקיש³⁷. עלי אמר לשמואל "כה יעשה ה' לך וכה יוסיף" הבנים של שמואל כבר לא הלכו בדרכיו, שמואל לא רצה בהתחלה להגיד לעלי מה ה' אמר לו, [אז הוא נענש ש]בניו לא הלכו

מראי מקומות והערות

יומא חד הוה קא סחי רבי יוחנן בירדנא חזייה ריש לקיש ושוור לירדנא אבתריה אמר ליה חילך לאורייתא אמר ליה שופרך לנשי אמר ליה אי הדרת בך יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהדר לאתויי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתנייה ושווייה גברא רבא יומא חד הוו מפלגי בי מדרשא הסיף והסכין והפגיון והרומוח ומגל יד ומגל קצר מאימתי מקבלין טומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצרפם בכבשן ריש לקיש אמר משיצחצחן במים אמר ליה לסטאה בלסטיותיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומיך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה ואלמנותיך עלי תבטחו נח נפשיה דרבי שמעון בן לקיש.

³⁸ ילקוט שמעוני שמואל א פרק ג רמז ק

כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף. א"ר אבהו קללת חכם אפילו על תנאי היא באה מנא לן מעלי דקאמר ליה לשמואל כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף אם תכחד ממני דבר, ואע"ג דכתיב ויגד לו שמואל את הדברים האלה ולא כחד ממנו כתיב ולא הלכו בניו בדרכיו.

³⁹ יש [היום בית הדין] לפשעי מלחמה יש [בין הדין ל]פשעים נגד האנושות, קודם עשו בית דין לדון פשעי מלחמה בבריסל, הכל עשו כנגד אריק שרון את כל הבית דין הזה עשו איך לשפוט את אריק שרון, אז עשו [בית דין ל]פשעי מלחמה וראו שאי אפשר לעשות שום דבר, את הכל עשה קלינטון, אז עשו בהאג בית לדון לפשעים נגד האנושות, למה, כי הוא לא [שמר שהנוצרים

³⁶ בבא קמא ק"ז ע"א

ההוא גברא דהוה בעי אחוויי אתיבנא דחבריה אתא לקמיה דרב א"ל לא תחוי ולא תחוי א"ל מחוינא ומחוינא יתיב רב כהנא קמיה דרב שמטיה לקועיה מיניה קרי רב עילויה בניך עולפו שכבו בראש כל חוצות כתוא מכמר מה תוא זה כיון שנפל במכמר אין מרחמין עליו אף ממון של ישראל כיון שנפל ביד עובדי כוכבים אין מרחמין עליו א"ל רב כהנא עד האידנא הוו פרסאי דלא קפדי אשפיכות דמים והשתא איכא יוונאי דקפדו אשפיכות דמים ואמרי מרדין מרדין קום סק לארעא דישראל וקביל עלך דלא תקשי לרבי יוחנן שבע שני זייל אשכחיה לריש לקיש דיתיב וקא מסיים מתיבתא דיומא לרבנן אמר להו ריש לקיש היכא אמרו ליה אמאי אמר להו האי קושיא והאי קושיא והאי פירוקא והאי פירוקא אמרו ליה לריש לקיש אזל ריש לקיש א"ל לרבי יוחנן ארי עלה מבבל לעין מר במתיבתא דלמחר למחר אותבוה בדרא קמא קמיה דרבי יוחנן אמר שמעתתא ולא אקשי שמעתתא ולא אקשי אנחתיה אחורי שבע דרי עד דאותביה בדרא בתרא א"ל רבי יוחנן לר"ש בן לקיש ארי שאמרת נעשה שועל אמר יהא רעוא דהני שבע דרי להוו חילוף שבע שני דאמר לי רב קם אכרעיה א"ל נהדר מר ברישא אמר שמעתתא ואקשי אוקמיה בדרא קמא אמר שמעתתא ואקשי רבי יוחנן הוה יתיב אשבע בסתרקי שלפי ליה חדא בסתרקא מתותיה אמר שמעתתא ואקשי ליה עד דשלפי ליה כולהו בסתרקי מתותיה עד דיתיב על ארעא רבי יוחנן גברא סבא הוה ומסרחי גביניה אמר להו דלו לי עיני ואחזייה דלו ליה במכחלתא דכספא חזא דפרטיה שפוותיה סבר אחוך קמחייך ביה חלש דעתיה ונח נפשיה.

³⁷ בבא מציעא פד ע"א

קבלו עבודה], עד שכבר לא נשאר שום דבר, לא קיבל עבודה, לא קיבל שדה, לא קיבל חלקת אדמה.

הכל -) כל היישובים שנבנו] היה שייד לברון רוטשילד, ראש פינה, מטולה, הוא בנה את מטולה, שאלו אותו מה אתה בונה את מטולה [במקום כל כך רחוק בצפון הארץ]. מדברים על שנת תרמ"ב שנת 82, אמרו לו מה פתאום? [מילא] אתה תבנה לי את חיפה, תבנה לי את טבריה, מה פתאום אתה קופץ לסוף העולם, [הרי] אז הלכו עם חמורים, עוד הלכו ברגל, [וכמה שהיישוב רחוק יותר זה יותר טרחה להגיע אליו]. הוא אומר איפה שאני עושה [- בונה] שם יהיה יהדות, הוא אמר [עוד] תהיה מדינה, [ועד איפה שאני בונה יישובים יהיה הגבול, ומשם ואלאה ודאי שכבר לא יהיה יהודים]. הוא אומר לפני הרצל לפני הכל.

כתוב בשיח שרפי קודש, אמרו אם תהיה מדינה היום אז ר' נחמן טולטשינר יהיה שר האוצר³⁹, אז הוא מביא שם שדיברו, בברסלב היו מדברים שם, [ש]עומדים להקים מדינה, עוד מעט עוד מעט הקונסול האנגלי בתרל"ח, עוד לפני עליית הבילויים, הוא -) הקונסול האנגלי אמר למה אתם לא מקימים מדינה, היהודים היו באים אליו לקבל דרכונים פספורטים, והוא אמר להם: אני לא מבין, למה אתם לא מקימים מדינה, כולם כבר איתכם, כל העולם רוצה שתקימו מדינה, וזה היה בתרל"ח, רבי נחמן מטולטשינר נפטר בתרמ"ג, בתרמ"ד נפטר ר' נחמן מטולטשינר...נפטר בתרמ"ב אז דיברו על מדינה [שתבנה ליהודים, זה] היה דבר רגיל, דיברו מי יהיה שר אוצר, אתה תהיה שר אוצר, אתה תהיה ראש ממשלה, כבר דיברו שעוד מעט יש מדינה את זה לא המציאו הציונים אז כבר דיברו על זה תתחילו לבנות מדינה, תתחילו לדאוג לאוטונומיה, תלכו לסולטן [הטורקי שמשל בארץ עד סוף מלחמת העולם הראשונה בתרע"ו], תלכו למלך אנגליה שיעזור לכם, מגיע לכם כבר, אתם מספיק סובלים כל דקה.

[בארץ ישראל] היה שממה, היה פה שממה, היה פה ביצות, לא היה כלום, היהודים יבשו את הביצות, היה הכל מלריה, היהודים ייבשו את הביצות, מתו כולם, כל מי שהגיעו בעליה ראשונה מתו כולם, אז כתוב בספרים שהם כבר קבלו את התיקון, איך שבאו לארץ הלכו בארץ ארבע אמות קבלו את התיקון, [על כן מיד נפטרו], אז כל אלה שיבשו את הביצות בהתחלה, עד שהביאו את

בלבנון לא יהרגו את המוסלמים], הנוצרים הרגו את המוסלמים, אז אם הנוצרים הרגו את המוסלמים אז מי אשם - היהודים. והערכים [אינם כולם אותה דת, אלא הם] מחולקים לנוצרים ולמוסלמים, כתוב בימי שמואל שהמוסלמים הרגו את הנוצרים הערבים, המוסלמים כל הזמן [הרגו]. כל שניה הם משמידים כפרים שלמים, אז צד"ל - צבא דרום לבנון, אז הנוצרים עזרו ליהודים שהיו בלבנון, אחרי זה היהודים עזבו, אז [המוסלמים] הרגו את כולם, חלק ברחו לישראל, אבל כולם נהיו גנבים ופושעים, וה' ירחם, כל אלה שברחו לישראל. אז האבות עזרו ליהודים שם, וכשהגיעו לישראל התברר שכולם גנבים ופושעים וה' ירחם. אז הוא מביא בימי שמואל שילדה אחת הצליחה לברוח מאיזה כפר אחרי שהמוסלמים הרגו את כל הנוצרים, אז עד היום בבירות נלחמים אחד בשני, כולם מנסים לעצור את זה ולא מצליחים.

אז בימי שמואל מביא את זה, הוא מביא את כל הקצינים, הוא מביא שכל הקצינים [הגרמנים] במלחמת העולם הראשונה היו יהודים, אחד היה בחאלב אז הוא ברח מהגרמנים כי הם היו בארץ ישראל, ובאירופה הם הרגו יהודים אבל בארץ ישראל הם לא הרגו יהודים, הם כבשו את ארץ ישראל בשניה אחת, איך כבשו בשניה אחת, כי הם עשו ברית עם הטורקים, הטורקים שלטו כאן, וברגע שהם עשו ברית עם הטורקים אז היה להם מקום, לקחו פה את כל הבניינים הציבוריים הכל הם לקחו כל מה שהיה הם לקחו את הכל, ב-1914 לקחו את כל הבניינים הציבוריים הכל הם לקחו את זה לקצינים, למפקדות.

הוא מביא גם ב'מעילו של שמואל' שהיה אחד נחמן, כי ר' שבתאי יודלביץ' היה נכד של שמואל יודלביץ'... הם הלכו ברגל שלושה ילדים, הלכו ברגל מפונוביץ' עד ירושלים הלכו ברגל. יום אחד אמרו... [כי] אבא שלהם נפטר, אמא שלהם התחתנה בארץ ישראל, הם נשארו עם תינוקות, אמא שלהם התחתנה בכפר תבור הכל -] כל היישובים שנבנו] היה חרדי לגמרי, ראש פינה, כפר תבור, מטולה, הכל היה חרדי עם פאות, עם הכל, הפקידים של הברון רוטשילד הרסו את הכל, הברון רוטשילד [עצמו] היה חרדי, היה לו שוחט, והיה לו הכל, אבל הפקידים שלו מי שהלך עם פאות ארוכות [אם] הוא (קיבל) [בקש] עבודה היה צריך לקצץ טיפה, [ואלו שלא נגעו בפאות, לא

היום (הנהלת חשבונות...) פתאום ראו חסר כסף, חסר כסף בקופה, יצאה בת קול שאת האלף ושבע מאות חמישה ושבעים עשו ווים לעמודים⁴⁰, אומר האר"י שה'וויים' לעמודים זה כבר

לכן עכשיו אנחנו כבר מתחילים 'חזק חזק ונתחזק', פרשת פקודי, אלה פקודי המשכן, שחשדו במשה שהוא גנב, כי עשו את החשבונות והיה חסר כסף... (לא למדו הנהלת חשבונות, פעם לא היה כמו

מראי מקומות והערות

מאתיים אלף ביחד זה עוד שתי מליון אז... כתוב בכוכבי אור שיש גזירת הכליה, שנמצאת למעלה... כתוב במגילת סתרים היה כתוב הכל על השואה, היה כתוב על השואה והכל היה לו מגילת סתרים, (- לכאורה הכוונה לר' אברהם בן ר' נחמן שבשמו מוזכר בכוכבי אור שיש גזרת כליה), אז היה לו פתק לר' אברהם אלימלך מהבעל שם טוב [שתהיה שואה],

ו'בוטינסקי הלך לכל בתי הכנסת בכל פולין ואמר תברחו, האיש הזה - הישר - מדבר אמת [שהוא רוצה להכחיד את כל היהודים], הוא איש אמת, הוא לא שקרן, הוא איש אמת, כולם אמרו, לא הוא שקרן... לא נאמין לו שהוא איש אמת, צריך לדון אותו לכף זכות, חושד בכשרים לוקה בגופו, כל מיני... ה' ירחם אף אחד לא רצה להאמין.

האמרי אמת אמר עוד מעט... כתוב "וקבצתי את כל הגויים והורדתי אל עמק יהושפט" (יזל, ד, ב) זה הנאום האחרון שלו [בקונגרס של אגודת ישראל], הקונגרס האחרון היה בחודש אב... ואז התחילה המלחמה, כשגמרו הקונגרס האחרון של אגודה, זה היה בא' אלול בערב, ואז בדרך כבר היו בתוך הפצצות, ואז האמרי אמת אמר שלא יקרה שום דבר, ושאינן מה לדאוג, וה' יקח את כל הגויים שמדברים סרה על ישראל, יקח אותם אל עמק יהושפט, ובדרך כבר כולם נהרגו מהפצצות, אף אחד לא הגיע הביתה.

מדברים על זה שאם (אדם - שש מאות) בשואה - היו אומרים תיקון הכללי אחד, והיו רק אומרים בזכות רבי נחמן לא הייתה שואה, כי הצדיקים כבר לקחו [על עצמם] את הכל, הצדיקים כבר כיפרו על הכל אם אדם היה אומר בזכות הצדיק אז שום דבר לא יכול לקרות, שום דבר!

⁴⁰ מדרש תנחומא פרשת פקודי

אלה פקודי המשכן, זש"ה (שמואל ב כב) ותפלטי מריבי עמי וכתוב אחד אומר (תהלים יח) תפלטי מריבי עם, מריבי עם אלו האומות מריבי עמי אלו

האקליפטוסים והכל... כולם מתו, האדמה היתה כולה ביצות, בנחליאל, זה היה מושב של תימנים, זה היה הכל ביצות, הכל ביצות היה... כל חדרה הייתה מלאה אקליפטוסים, נטעו אותם בדרך ליקנעם, בדרך ואדי ערה... מלא אקליפטוסים, עד שידעו להביא את האקליפטוסים מאוסטרליה אז כולם מתו.

אז הרצל לא חידש מדינה, לא חידש כלום, זה הכל דיברו [כבר] שיש שר האוצר, דברו על זה שעוד מעט יהיה מדינה, כי כבר הרבה רצו לקבל עצמאות, אחרי שישראל קיבלה עצמאות, אז קיבלה הודו עצמאות, ואפגניסטן קבלה עצמאות, ופקיסטן, ישראל הייתה הראשונה, אחרי מלחמת עולם השנייה אז כבר דברו שכל מדינה יהיה לה את הזכויות שלה.

אז מדברים על זה שאם היו אומרים תיקון הכללי אחד אז לא היתה שואה, ר' אברהם אלימלך מקרלין נסע למירון, והוא הגיע כאן בערב תשעה באב לבטל את הגזירה, אז אמר את זה ר' אליהו ווייס [בשם] אבא שלו, אבא שלו היה ראש ישיבה אצל ר' אברהם אלימלך מקארלין, אבא של ר' אליהו ווייס, אבא שלו הוא נסע לפולניה, היה לו (-) לר' אברהם אלימלך) אלף ישיבות, קראו לו ר' אברהם אלימלך או ר' אלימלך אברהם, היה לו איזה מאה מאתים או אפילו חמש מאות ישיבות, הכי הכי... הכי גדולה מפולניה, לא נשאר מזה זכר. אז הוא אמר שהיה לו פתק, הוא סיפר לאבא של ר' אליהו ווייס: יש לי פתק מהבעל שם טוב, [שכתוב בו:] 'אך און ווי צו די פולישע אידן', (-) אוי ואבוי ליהודי פולין, שיהיה פה שואה, עומד להיות שואה ליהודי פולין, כי העיקר יהודי פולין נכחדו, גם ברוסיה, שני מליון בפולין, שני מליון ברוסיה, ועוד שני מליון בשאר הארצות... ביחד זה עוד שתי מליון בשאר הארצות, אומרים שהונגריה זה שמונה מאות אלף, הונגריה ופולניה ביחד זה שמונה מאות אלף, יון זה מאה אלף

בזה שום השגה, אז לא יכלו למנות אותו, אז הכסף הזה נעלם להם, הכסף הזה שמזה עשו ווים לעמודים זה בדיוק נעלם להם, עד שיצאה בת קול.

בעתיקא⁴¹ הכסף היה כל כך גבוה, שה'וויים' לעמודים, להחזיק את היריעות, ווים של כסף מכסף טהור, זה היה נסתר לגמרי, הווים לעמודים לא היה

מראי מקומות והערות

תליין אלף אלפין רבוא ושבעת אלפין וחמש מאה קוצי דשערי כו'. זה יובן ממה שביארתי באדרת האזינו כי אלו הקוצין דשערי הם סוד הווין היוצאין מן נ"ה היוצאין מן הת"ו 'עלאה והנה (ד"ש דמ"א ע"א) סוד אלו בהיותם למטה בז"א הם בסוד ואת האלף ושבע המאות וה' ושבעים עשה ווים לעמודים וביאור הענין הוא כי האלף הם בא"א כי תמיד שם הוא מספר אלף ואבא ואימא הם גרועים מאריך אפין. ולכן הם בסוד מאות בלבד. ואמנם היותם שבע מאות הוא במה הידעתך כי אין אור העליון מתלבש בתחתון הימנו אלא בבחינת שבעה תחתונות שבו לבד נמצא כי אין אריך אפין מתלבש בתוך אבא ואימא אלא השבעה תחתו' שלו בלבד ולכן נקראים אבא ואימא שבע המאות והז"א והת"ת הוא ה' לפי כי חמשה ראשונות ספירות אלו הם הנגלות בו שהם כתר חכמה בינה. גדולה גבורה ת"ת אבל מת"ת שלו ולמטה הוא התחלת בנין קומת נוקביה כנודע ולכן נקרא חמשה ונוקביה היא שבעים כי הנוקבא נקראת שביעית. וזמ"ש בפ' פקודי בדרב"ז ע"ב. ונפקי מרזא דאלף דאיהו חושבן שלים. ושבע המאות חושבן שלים כו' ואמנם בהיותם כאן למעלה בסוד עתיקא חסר מהם בחינת השבעים שהיא בחינת הנקבה כמבואר אצלנו באדרת האזינו. כי עיקר גילוי עשר ספי' המקוריות והשרשיות אינן אלא תשעה ספי' דלאו אינן היכלין ולא אינן רוחין כו' כנו' שם ובחי' הנקבה צא נרמזה בעתיקא והנה להיות כי כאן הוא בעתיקא לכן כולם הם מספר גדול כי מה שהיה שם בז"א אלף הם כאן בעתיקא אלף אלפין. ומה שהיו שם שבע מאות היו כאן שבעת אלפים ומה שהיו שם חמשה הם כאן חמש מאות. עוד שם בדקכ"ט ע"א וז"ל ונהיר וגניד בההוא נימא כו' ענין שערות אלו דרישא דאריך אפין דתליין עד רישא כתפוי למיגד לרישא דז"א נתבאר באדרת האזינו וע"ש:

ישראל, אמר דוד רבש"ע ישראל רוגנים הם אתה מבקש שישיו אחרי תדע לך כשנעשה בית המקדש כל דבר ודבר נעשה במספר ובמשקל שנאמר (עזרא ח) במספר במשקל לכל ויכתב כל המשקל למה שהם רוגנים שנא' (במדבר כא) וידבר העם באלהים ובמשה, הו' תפלטני מריבי עמי, ומדבר במשה כשעשה את המשכן אמר משה יודע אני שישאל איכפת להם משיחין באהיהם ובאמנותם שנאמר (תהלים נ) תשב באחריך תדבר בכן אמך תתן דופי, ... אמר משה יודע אני שישאל רוגנים הם הריני עושה להם חשבון מכל מלאכת המשכן, התחיל לעשות חשבון עמהם אלה פקודי המשכן והוא נותן להם חשבון על כל דבר ודבר לזהב ולכסף ולנחשת וכסף פקודי העדה מאת ככר ואלף ושבע מאות ויהי מאת ככר הכסף לצקת ונחשת התנופה, שבעים ככר, עם שהוא עושה חשבון והולך על כל דבר ודבר שעשוין כסדר בתוך המשכן שכח אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל שעשה מהן ווין לעמודין ולא היו נראין, התחיל עומד תמה ואומר עכשיו ימצאו ידיהם של ישראל עלי לומר שאני נטלתי אותם והוא חוזר לבוא על כל מלאכה ומלאכה, מיד האיר הקדוש ברוך הוא את עיניו ותלה עיניו וראה שהיו עשוין ווין לעמודים, התחיל להשיב להם בקול רם ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים באותה שעה נתפייסו ישראל, מי גרם לו על ידי שישב ועשה חשבון אלה פקודי המשכן.

מגלה עמוקות על ואתחנן - אופן עג והנה כששכח משה ווי העמודים ולא יכול לכוון החשבון, עד שבא אליו נשמתו של רבי עקיבא, אז אמר ואת ה"אלף וגו' עשה ווים לעמודים (שמות לח כח).

⁴¹ שער מאמרי רשב"י - פירוש האדרא רבא קדישא עוד שם בדף הנו' וז"ל תאנא בגולגלתא דרישא

זה כבר מלכות, אז מהכסף הזה
עשו ווים לעמודים.

"אלה פקודי המשכן משכן"
שמרמז על שתי חורבנות.⁴³

אז עשו מזה ווים לעמודים, כי
העיקר זה אות ו'⁴², העיקר בשם
הויה זה אות ו', ו' זה זעיר אנפין,
שש ספירות: חסד, גבורה,
תפארת, נצח, הוד, יסוד, ... [בסוף]

מראי מקומות והערות

ישמעאל א"ח, ברזא דגלגולא שר' ישמעאל הוא
גלגולא של יוסף הצדיק, ורבי עקיבה הוא גלגול של
שמעון, ומתחילה הם לא הכירוהו (בראשית מב
ח), אבל לבסוף בא לתקן ולהכיר האחוה שהוא
מסוד אות ו' שהראה הקב"ה למשה אוצר של
הנשמות, כדאיאת (בתנחומא פרשת כי תשא [ס'
כ"ז]) על פסוק (שמות לג יט) וחנותי, באותו פרק
ראה רבי עקיב' שהוא מסוד אות ו', זה נרמז במלת
ואתחנן שנתן הקב"ה חן למשה שראה אוצר של
נשמות, כנרמז באות נ' פשוטה של ואתחנן,
נשתיירו אתונו ו' א' ת' מן ואתחנן, קרי ביה אות ו',
שראה משה נשמתו של רבי עקיב' שהיא מן אות
ו'

⁴³ שמות פרק לח, כא

⁴² [סודות האות ו' והקשרם לכאן:] מגלה עמוקות
ואתחנן - אופן עג
והנה כששכח משה ווי העמודים ולא יכול לכוון
החשבון, עד שבא אליו נשמתו של רבי עקיב', אז
אמר ואת ה"אלף וגו' עשה ווים לעמודים (שמות
לח כח). ועל זה הסוד אמר ואתחנן פתח בו', שהוא
סוד נשמתו של רבי עקיב' מן שית מילי איעתר רבי
עקיבה כדאיאת (בנדרים דף כ' [נ' ע"א]), הוא סוד
ו' סדרים שנשמתו מתורה שבעל פה, לכן דרש
רבי עקיב' בכל התורה ו', כמו שכתבו התוספות
בסנהדרין (דף נ' [ע"ב ד"ה ת"ל]) שרבי עקיבא
הוא דרש ווי". וזה סוד שאמר רבי עקיבא בפרק
ד' מיתות (שם סנהדרין) דף נ"א (ע"ב) ישמעאל
אחי בת ובת א"ני דורש, א"ני דייקא. וקאמר

אז בנתחזק רמזו גם הענין של משה וגם הענין של יוסף, חזק חזק חזק זה... [גימטריא משה, ונתחזק יש גם אותיות]: קנ"ו וגם ת', שהענין של משה ויוסף מגיע עד הת', עד הנשמות הכי נמוכות, רק תגיד בזכות הצדיק כולם חוזרים בתשובה, אם אדם יגיד בזכות הצדיק אז הנשמות הכי נמוכות חוזרים בתשובה, אין נקודה שהצדיק לא מגיע אליה, הצדיק מגיע לכולם^[45].

ואחרי זה [בסוף פרשת פקודי] צועקים חזק חזק ונתחזק, אז שלוש פעמים 'חזק' זה 'משה'⁴⁴, 'חזק' זה 115 ועוד פעמיים חזק זה משה 345, עוד יש ונתחזק, כלומר יש חזק חזק, ו[במילה]: 'ונתחזק' יש את האותיות חזק וגם אותיות קנ"ו, ות', גימטריא קנ"ו - 'יוסף', אז בחזק מכוונים ליוסף ולמשה, גם למשה וגם ליוסף!, יוסף הצדיק זה העיקר. עכשיו זה היה ראש חודש...

מראי מקומות והערות

מלחמות, ורק רציחות. פרידריך הראשון מלך אנגליה אמר שכל הכנסיה הקתולית צריכים לנפץ את כל הצלבים, כל הצלבים לנפץ אותם, לנפץ את כל הצלבים, ולקחו את הפסל של אותו האיש שהיו עושים אותה ערום רק עם איזה סמרטוט קטן ככה על חלק התחתון שמים איזה סמרטוט וככה עושים כזה פסל מאבן עם סמרטוט, המלכה אמרה אני לא מבינה הוא קדוש או לא קדוש, מה עושים אותו ערום עם איזה חתיכת סמרטוט... אז זה היה בדיוק אחרי פטירת המהר"ל מפראג, כי המהר"ל, הוא מביא כאן [בספר] כי אז היה [המלך] רודולף, רודולף השני הוא ביטל את הגזירות את כל עלילות הדם, רודולף השני הוא אמר שהנצרות שקר וכל עלילות הדם זה שקר. כי כל הסיפור על הגולם מפראג לא יודעים אם זה נכון או לא נכון, אבל מה שכן נכון שהמלך עצמו היה נגד עלילות הדם, זה היה נגד הנצרות, כתוב שרודולף השני הוא קרה למהר"ל מפראג והוא אמר לו אני בעצם יהודי, הוא אמר איך אני נולדתי, אבא שלי היה עקר ואמא שלי המלכה היא התעברה מהרופא היהודי, הצליחה להפקד... רודולף השני אמר שהנצרות היא שקר, וכל הסיפור עם אותו האיש זה שקר, והוא ביטל את עלילות הדם, עכשיו קראתי [סיפורים על הגולם מפראג] שמישהו מצא באיזה גניזה מכתב, שעד היום לא יודעים אם המכתב אמת או לא, אחרי

אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת הלוים ביד איתמר בן אהרן הפהן: פירש": המשכן משכן - שני פעמים רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבניו על עונותיהן של ישראל: ⁴⁴ אליה רבה על אור"ח סימן תרסט (יח) [לבוש] בקול רם וכו'. והחזן חוזר לומר אותו והקהל עונים אותו רמז למשה רבינו ששלושה פעמים חז"ק בגימטריא משה (מעגלי צדק): ⁴⁵ עכשיו [הבאנו את הספר... אמרנו שישמרו אותו... קראנו על] ימים ששינו את העולם, שישברו את כל הפסלים, ... כי אחרי פטירת האר"י שברו את כל הפסלים באירופה, אחרי פטירת האר"י לקחו את כל הפסלים וזרקו אותם כמה... פרידריך [ואשתו] אליזבת הם החליטו שהאיש הזה [יש"ו ימ"ש] הוא השקרן הכי גדול בעולם, לקחו את הפסלים שלו ושברו אותם, כל אירופה וזרקו אותם מהחלונות וזרקו אותם מהכנסיות, אמרו לשבור את כל הפסלים זה הכל שקר, כל הפסלים זה שקר יש רק דבר אחד זה דת ישראל חזק מדת ישראל אין כלום... כתוב שבחמש עשרה במרץ 1618 זרקו את כל הפסלים מהחלונות וזרקו את כל הפסלים... בוולטבה, זה פראג, היה שמה פסל ענק של אותו האיש ימ"ש לקחו אותו נפצו אותו... פסל ענק של שלושים מטר גובה... המלכה אמרה לקחת את הפסל לנפץ אותו, כי האיש הזה [יש"ו ימ"ש] הביא רק צרות לעולם, רק חורבנות, ורק

השואה, ה' דחה את כל הגזירות של המן לשנת ת"ש, שבשנת ת"ש יהיה חורבן (- השואה), והכל היה אפשר לבטל, [כפי המתבאר מהמשך דבריו הק' שגורה זו בטלה בימי מרדכי כיון שכולם האמינו במרדכי שהיה הצדיק באותו דור, מוכח שכאן הכוונה שכמו כן את גזירת השואה יכלו הלאה לדחות ולהמתיק אם היו מתבטלים לצדיק, ונראה הכוונה שהיו צריכים להאמין ברבינו הק' והנורא, ובעניין זה אמר מורינו הרב פעמים רבות, שאם שנים או

פה אנחנו מדברים על [הפסוק אלה פקודי] "המשכן משכן" (שמות לח, כא), כל החורבנות הוא מביא בפרשת השבוע, שכתוב "משכן משכן".

ובגלל זה כתוב "ותכתוב אסתר" (אסתר ט, כט), ת' גדולה, [וכן] ב'פרמשתא' כתוב ש' קטנה, שה' דחה את זה [- את גזירת להשמיד להרוג ולאבד] ל[שנת] ה' אלפים ת"ש, שזה

מראי מקומות והערות

השטריימל של ר' אברהם מקרלין, אני זוכר ששאלתי אותו בשמעון הצדיק את ר' ישראל גרוסמן אתה קיבלת את השטריימל? כי לפני שר' אברהם אלימלך עלה על האוניה [שתחזיר אותו לאירופה - שם נרצח עם כל חסידיו בשואה], הוא התפלל והוא אמר לא פעלתי כלום, אז הוא חילק את כל מה שהיה לו... אתה תיקח את השטריימל ואתה תיקח... בריזל קיבל את המקל עם הכסף, הוא עוד חי אני חושב צריכים לשאול אותו מה הוא קיבל מר' אברהם אלימלך מקרלין, הוא חילק את הקפטן שלו עם עטרת הכסף, הכל הוא חילק, הוא נשאר רק עם חולצה ומכנסיים, הוא אמר אני לא נותן את זה לגרמנים מתנה, ככה הוא עלה על האוניה רק עם חולצה ומכנסיים, והוא אמר אני יודע שהולכים לשואה. אז אם היו אומרים בזכות רבי נחמן היו אומרים תיקון הכללי אחד היו עוצרים את השואה.

אנחנו מדברים כאן שאחרי האר"י אז התבטלו כל הגזירות, לקחו את כל הפסלים שברו אותם. אדם לא צריך לעשות כלום, אדם צריך רק להתפלל תפילה אחת בכוונה אז הם (- הגוים) כבר שוברים את הפסלים ממילא, ממילא הם שוברים את הצלבים את הפסלים...אומרים שהכל שקר שהכל זה עבודת אלילים, שכל הנצרות זה עבודת אלילים, והשליכו מכל החלונות של הכנסיות של הקתדרות של ההיכלות מבתי פרטיים את כל הצלבים הכל זה אלילים.

הפטירה של החתן של המהר"ל שהוא היה נוכח שעשו את הגולם, כמו הגניזה החרסונית שזה הכל שקרים, זה הכל שקר, מישוהו זייץ, לקח כל מיני קלפים והפך אותם לישנים שפך איזה חומצה עליהם, וכתב את זה בכתב ישן.

כמו הפתק שקיבל [ר' ישראל בער אודסער] מהשמים, שמישהו ראה שהוא אכל בשבעה עשר בתמוז, אמר תדע לך שראיתי אותך אוכל, שאכלת בשבעה עשר בתמוז, אז מכיון שהוא אכל בשבעה עשר בתמוז אז הוא קיבל פרס - פתקא מהשמים, כל מי שיאכל בשבעה עשר בתמוז יזכה לכתב מן השמים. (עכשיו זה היה עשרה בטבת, אכלת? שתית? צמת בסוף, אז לא זכית לקבל מכתב מהשמים, בשבעה עשר בתמוז אתה יכול עוד לתקן את זה. תאכל תאכל איזה ארוחה טובה תקבל פתק מהשמיים...) זה אני נ נח נחמן נחמן מאומן מאומן ראיתי שאכלת, הוא עשה מזה צחוק, הוא אמר ראיתי שאכלת. אז הוא ראה אותו ככה שבור, אז הוא שם לו פתק בליקוטי הלכות, יש שמה רק ליקוטי הלכות [אחד], בכל הספריה של קרלין אז היה ליקוטי הלכות אחד שעוד לא הספיקו לשרוף אותו, הוא ראה שהוא ככה הפנים שלו שחורות, והוא בצער אז הוא שם לו שם פתק [על שלא צם, ובאמת ר' ישראל בער אודסער היה אנוס, והיה מוכרח לאכול בצום, כן] הוא הלך על החמור משמונה בבוקר עד ארבע אחרי הצהריים, [בשמש].

אבא של ר' יצחק דוד גרוסמן - ר' ישראל גרוסמן הוא סיפר לי על הסבא שלו איך שהוא קיבל את

צריך להיבנות בית המקדש, אז למה כתוב בשנת שתיים לדריוש [בנו נבנה בית המקדש שמזה מוכח שאז נגמרו השבעים שנה, ומתוצאת הגמרא], אלא זה לא היה שנים מלאות, כל השתיים עשרה שנה של אחשורוש זה בעצם עשר שנים, ושתי שנים חודש עיבור, כמו שכתוב במדרש בפרשת מצורע על הפסוק "ויהי ימים רבים ודבר ה' היה אל אליהו בשנה השלישית" [שכתוב אצל אליהו הנביא שהיה רעב שלש שנים], שהשלש שנים של אליהו זה היה שתיים עשרה חודשים וחודש מפה חודש משם, היה ארבע עשרה חודש⁴⁶.

אז כל זה אנחנו מדברים שעכשיו אנחנו במלוה מלכה אז אפשר לבטל כל גזירה בעולם, כל גזירה בעולם אפשר לבטל, מרים אמרה לאבא שלה [עמרם]: אפשר לבטל כל גזירה בעולם, אם עמרם היה שומע בקול בתו [אפילו ש] היא הייתה ילדה בת חמש הכי הרבה חמש וחצי, אם הוא היה שומע בקול אשתו אז כל מצריים היו עושים תשובה.

שלושה אדמו"רים היו נוסעים לאומן בתקופת השואה לומר תיקון הכללי הייתה מתבטלת [השואה].

כי ברגע שהאמינו במרדכי התבטלה הגזירה, הגזירה הייתה כי לא האמינו במרדכי, מרדכי אמר שלא הולכים למשתה, הוא אמר להם שני דברים, אחד לא ללכת למשתה, כי הוא ידע שבמשתה יחטאו אותם, ואם הוא לא הולך למשתה זה מרידה במלכות, ואז כולם חטאו, [והלכו למשתה], וה' חיכה להם 9 שנים משנת שלוש למולכו [של אחשורוש שאז חטאו במשתה] עד שנת שתיים עשרה שיעשו תשובה... בית המקדש, הגמרא שואלת... בית המקדש, כי זה תשע שנים, זה השורה האחרונה בדף יא עמוד ב במגילה אז הגמרא אומרת שנים מובלעות, שמארבע עשרה, שתיים עשרה היה זהו, שבשנת שתיים עשרה למלך אחשורוש הייתה הגזירה, ובשנה השלש עשרה הייתה המלחמה [שנעשה הנס ליהודים].

ובארבע עשרה [לאחשורוש] היה

מוראי מקומות והערות

(מ"א יח) והלא לא היו ג' שנים אלא חדש מן הראשונה וכל אותה השנייה וחדש מן השלישית אלא לפי שהיו ימי רעב נקרא ימים רבים.

⁴⁶ מדרש תנחומא מצורע - פרק ו
כיוצא בו ויהי בימים הרבים ההם (שמות ג) לפי שהיו ימים של צער קרא אותן ימים רבים ויהי ימים רבים ודבר ה' היה אל אליהו בשנה השלישית

היא הייתה ממשפחת יהודה והוא היה ממשפחת דן, (אז מצאנו, חפרנו שם בקבר של שמשון מצאתי את התעודת זהות ותעודת לידה עם החתימה של משרד הפנים, כתוב שם שהיא אמא שלו, כתוב שם שמשון בן מנוח בן צלפוניתי,...), על מה [קראו לה בשם] צלפוניתי? כי היית מקבלת נבואות כל הזמן, היא היית צופה תחת צלו של א'ל, כי כולם היו באים אליה לשאול שאלות, כולם פונים אליה, והיא קבלה את כל הנבואות, והיא ילדה ילד שהיה בדרגת אדם הראשון⁴⁹.

הצלפוניתי ראתה את בועז, כי בועז ומנוח היו חברים, אז היא היית גם כן חברה של אשתו של בועז, הוא (- בועז) ילד ששים

כי בזמן חזקיה כולם (- כל המצרים) עשו תשובה, כולם ראו את הניסים הגדולים וכולם עשו תשובה, כל המצרים האמינו בניסים, הם היו בשערי ירושלים [ששבה אותם סנהריב והביאם עמו], אז כולם בנו בית מקדש, (ראה הערה)⁴⁷, כולם עשו תשובה, אז ברגע שמרים הייתה ילדה בת חמש והיא אמרה לאבא שלה אתה טועה, אין פרעה, ואין גזירות ואין כלום זה הכל אחיזת עיניים אין פרעה ואין גזירות, זה הכל אחיזת עיניים!

כי המלאך בא לצלפוניתי, מי הייתה צלפוניתי היא הייתה אמא של שמשון⁴⁸, (ראיתי את התעודת זהות שלו, כתוב שמשון בן מנוח וצלפוניתי,...),

מראי מקומות והערות

הונא אמר רב מאה ועשרים משתאות עשה בעז לבניו שנאמר ויהי לו שלשים בנים ושלשים בנות שלח החוצה ושלשים בנות הביא לבניו מן החוץ וישפט את ישראל שבע שנים ובכל אחת ואחת עשה שני משתאות אחד בבית אביו ואחד בבית חמיו ובכולן לא זימן את מנוח אמר כודא עקרה במאי פרעא לי תאנא וכולן מתו בחייו והיינו דאמרי אינשי בחייך דילדת שיתין למה לך איכפל ואוליד חד דמשיתין זרין.

אמיה דשמשון צלפוניתי ואחתי נשין למאי נפקא מינה לתשובת המינים

⁴⁹ פרקי דרבי אליעזר פרק נב

ששה נדמו לאדם הראשון וכלם נהרגו ואלו הן, שמשון בכחו ונהרג, שאול בקומתו ונהרג, עשאל במרוצתו ונהרג, יאשיהו בנחיריו ונהרג, צדקיהו בעיניו ונהרג, אבשלום בשערו ונהרג.

⁴⁷ רמב"ם פירוש המשניות, מנחות פרק יג משנה י,

וכן אמרו בית חונוי לא בית עבודת כוכבים הוא אלא שעבר על מה שנאמר פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה, ונאספו עליו כת שקורין אותו קבטצר עם כל הגלילים אליהם וקרב אותן לעבודת השם ובאו אליו וגדל עניינו ביניהן ומנהו כהן וכבדו אותו הבית והיו המצרים עובדים בו לשם ומקריבין קרבנות כפי מה שלמד אותן, ונתקיים דבר השם ע"י ישעיה ביום ההוא יהיה מזבח לה' בתוך ארץ מצרים וגו', ועמד הבית ההוא מאתים שנה, והכל מודים שכל הקרבנות שקריבין בבית הזה והדומה לו אינו קרבן ובעלי חיים ששוחטים שם כאילו חונקים או נוחרים.

⁴⁸ בבא בתרא צא ע"א

אמר רבה בר רב הונא אמר רב אבצן זה בעז מאי קמ"ל כי אידך דרבה בר רב הונא דאמר רבה בר רב

כלל], והיא לא נשברת, היא ממשיכה להאמין להתפלל, 'השם אני רק מאמינה בך, מה שאתה רוצה תעשה איתי, אני כבר מחכה שישים שנה, מאה עשרים שנה', מאה עשרים זה כל שנתיים ילד.

כתוב שכל הילדים מתו לו [לבוץ], כי הוא לא התפלל על מנוח, האישה רואה שיש לה ילדים היא צריכה להתפלל על האישה השניה, יש לך ילדים תתפלל על החבר שלך, כמו שיש לך חמישה ילדים תתפלל שגם לחבר שלך יהיה חמישה ילדים, אתה לא מתפלל אז הילדים שלך בסכנה, אז כל הילדים מתו לו, כשנולד שמשון בועז כבר נשאר בלי שום ילד, ואז בועז התחתן עם רות, ורות הגיעה בדיוק בדיוק ביום שנפטרה אשתו ואז הוא זכה לילד אחד שממנו יצא משיח בן דוד.

אז הצללפונית זכתה לילד שהוא היה אדם הראשון, כתוב על שמשון "והייתי ככל האדם" (שפטים טז, יז) הוא היה נשמה של אדם הראשון, אדם הראשון ממש הגיע, נחת עוד פעם בעולם, ירד לעולם, אדם הראשון ירד,

ילדים, אז אם כל שנתיים ילד אז זה מאה עשרים שנה, אז אם בגיל עשרים התחתנו אז היא [אשתו של בועז] עכשיו בגיל מאה ארבעים, ואם זה כל שנה ילד, אז זה שמונים שנה, אם כל שנה וחצי ילד אז זה תשעים שנה, תשעים ועוד עשרים זה גיל מאה ועשר, זה כל השיטות בין מאה ארבעים, למאה ועשר, וגיל תשעים, (כל אחד יבחר לו מה שנח לו...).

אז על כל פנים אישה -) צללפונית שהייתה עקרה) רואה כל שנה החברה שלה -) אשת בועז) יולדת, יש לה שישים ילדים [ולה אין ילדים

שמשון היה צריך להיות משיח⁵⁰ [עליו כיוון יעקב אבינו כשאמר, כנגד דן:] לישועתך קויתי ה'⁵¹, רק הוא - שמשון אמר לאביו על האשה שלקח מבנות פלשתים] אמר "ישרה בעיני", אפילו אדם הוא כמו אדם הראשון, אבל יש לו יצר הרע, זה לא משנה, "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי" (תהלים נא, ז), ישר צריכים להילחם ביצר הרע, תגיד כל יום חטאתי עויתי פשעתי, כי כל פעם שאדם נכשל זה עוד בושח עוד בושח עוד בושח, וצריכים לקבל את הבושח, [כלומר לא לכפור ולומר לא חטאתי, או לומר אין החטא גדול כל כך, אלא

צריך באמת להבין את גודל החטא שחטאת, ובאמת להתבייש בזה, ועל ידי הבושה מהחטא, באמת מתכפר החטא], הבושה זה מכפר עליו, זה שמביישים אותו וצועקים עליו אז זה מוחק לו את העוון. אז שאלו אותו - את שמשון, כפי שהזכיר) מה אתה לוקח בת פלשתים? [והיה צריך להתבייש, וכיון שאמר ישרה היא בעיני, והראה שאינו מתבייש בכך, לא זכינו שהיה משיח. אפילו שבאמת עשה את רצון ה', כמבואר בפסוקים שם, אלא החטא היה שכלפי חוץ שמשון הראה שהוא באמת מרוצה מכך].

✽ מראי מקומות והערות ✽

להכניס הקליפה בקדושה, ועכב שם רגלי השכינה. לכן ג"כ הוא נעשה חגר בשתי רגליו, כי כן ג"כ ברצות הנחש להכנס בקדושה, נתקצצו ב' רגליו, בסוד על גחונך תלך וכו'. ובזה ג"כ מנע העינים העליונים, לתת אותם בכוס, בקידוש דשבת, כי אז ג"כ עולים הרגלים שלה לקדושה, בסוד קידושא דבי שמישי, בסוד פסיעה גסה. לכן ג"כ נקרו פלשתים עיניו. ובעיכוב הרגלים בין החיצונים, הנקרא בית האסורין, לכן נתנהו בבית האסורין.

⁵¹ בראשית פרק מט
(יז) יְהִי דָן נָחֵשׁ עָלֵי דָרְךָ שְׁפִיפֶן עָלֵי אֶרֶץ הַנִּשְׁפָּה עֲקֵבִי סוֹס וַיִּפֹּל רֶכְבּוֹ אַחֲרָיו: (יח) לִישׁוּעָתְךָ קָוִיתִי יְהוָה:

פירש"י: (יז) הנשך עקבי סוס - כך דרכו של נחש ודמיו לנחש הנושך עקבי סוס ויפול רכבו אחור שלא נגע בו ודוגמתו מצינו בשמשון (שופטים טז) וילפת וגו' את שני עמודי התורן וגו' ושעל הגג מתו: (יח) לישועתך קויתי ה' - נתנבא שינקרו פלשתים את עיניו וסופו לומר (שופטים טז) זכרני נא וחזקני נא אך הפעם:

⁵⁰ ספר הליקוטים - ספר שופטים - פרק ה ומ"ש ואנקמה נקם אחת משתי עיני, שהם בחינות נ"ה, ונעשים שערות וכו'. ובהיות כי פגם בהם, רצה לתקנם עתה במיתתו, והמית החיצונים עמו, בהיות כי נתן להם שפע הקדושה וחיות בהודווג אליהם. והבן, בסוד יהי דן נחש עלי דרך, השליט הנחש והשפיון עלי דרך ואורח לצדיק, ואח"כ הנחש בעצמו נשכו, משום העוון, וזה הנושך עקבי סוס. וכן סו"ס עולה בגי' עו"ן, ושם ה' שהיא הטיפה בעקב, ונשאר עקב", מה שהיה ביעקב בראש, הנקרא ישראל, ל"י רא"ש, שם תחת העקב, ונשאר עקב". ואז ויפול רוכבו אחור, לבין החיצונים, בסוד עו"ן עקבי יסובני. ובראות יעקב אבינו זה, אמר לישועתך קויתי ה', כי לא בזה שחשבתיו משיח, נהפך לנח"ש, כי כן עולה בגימטריא. ונתקטעו רגליו, ונקרא שפיון, שני פעמים שפי, כי חוגר בשתי רגליו היה, כמ"ש רז"ל. ובעוון האשה זרה שהקריב, כי רגליה יורדת מות, ושם רגלי הקדושה בחול, בלי סמיכת נ"ה, עד ליל שבת שעולים רגליה לקדושה, בסוד פ' אם תשיב משבת רגליך, כמו שידעת במקומו. וזה גרם

ראה גוי אז הוא רץ אחרי הגוי, אז ר' לוי יצחק אומר שראו את זה בחוש באומן ראו את זה בחוש, הברק היה פוגע בבית הוא היה פוגע בשפחה בעוזרת הגויה⁵² אז הברקים ממש רצים אחרי אנשים.

אז כתוב כאן (בשמואל א פרק י"ב) ששמואל הנביא אמר מה אתם צריכים מלך, איזה שטויות, אני נתתי צעקה אחת נהיה רעמים כל הפלישתים ברחו השאירו את הערים ריקות, אז הוא אומר מה אתם צריכים מלך, ה' שלח לכם שופט כתוב "וישלח ה' את ירובעל ואת יפתח ואת בדן" בדן זה שמשון שבא מדן, למח כתוב בדן שהיה גלגול של נדב, נדב לא רצה להתחתן הוא אמר זה יפריע לי לעבודת ה'⁵³, ירובעל בדן ויפתח, ירובעל זה גדעון, גדעון הלך לחבוט חטים בגת אז הוא נסע עם הכרכרה נסע לליל

גדעון שעשה מריבה עם הבעל הוא היה גלגול של נדב. שמואל שאל את עם ישראל מה אתם צריכים מלך, ה' רוצה הוא ישלח לכם, עכשיו אני המלך, כתוב ששמואל נתן תפילה אחת, נהיה קולות וברקים הפלישתים ברחו. פעם בלבנון לפני 10 שנים היה כאלה רעמים כולם ברחו מהכפרים, רעמים זה כמו שיש כאן כאלה רעמים, פעם היה פה ברק שכמעט הרג, כן יש לנו את התמונה, פגע ברק בבית כל הבית יכל להישרף אז הוא פגע בעץ ממול וכל העץ עץ של עשרים מטר גובה עלה בלהבות, אחרי זה הגיע מכבי אש, הוא יכל לשרוף את כל הבית אם לא היה העץ ליד הבית אז היה שורף את כל הבית, כל הבתים פה זה תשעים אחוז עץ, הברקים תכנס בתוך הבית... כמעט שרף פה את כולם הוא

מראי מקומות והערות

עדה לדבר. [וקשר זאת רל"ז זכרנו לברכה לענין תורה ה' חלק א', עין שם ותבין]. ואכן כך היה מקבל שבעת התפרצות הברקים, השתדלו שיהיה בין האנשים נכרי או נכריה.

⁵³ ספר הכונות

וישלח אדני את ירובעל ואת בדן (שמואל א' יב, יא). דע כי אמרו רבותינו ז"ל (ר"ה דף כה ע"א), כי בדן הוא שמשון. והנה הוא גלגול נדב בן אהרן, כי נדב ובדן אותיותיהם שוות הן. ולפי שנדב לא רצה לישא אשה, לכן נענש שמשון לחיותו טוהן בבית האסורים עם נשי פלשתים:

⁵² שיח שרפי קודש - חלק ד שם בעיר דיבבע הסמוכה לאומאן, דר שם רב גאון וצדיק, ובעל הדרת פנים להפליא, והיה מקורב קצת לאנ"ש, וספרה בתו לרל"ז זכרנו לברכה, שפעם בחורף היה התפרצות ברקים בעיר, ונוזקו התושבים מהם מאד, והיהודים לרוב הפחד ברחו כלם לבית הרב, כי האמינו בזכותו הגדולה, שבהיותם בביתו לא יזקו. ואכן באמצע שהותם שם הכה הברק בבית הרב וחדר לבית להבת אש, ועבר מאחד לאחד וכאלו בודק את כל אחד, ולא הזיק לאף אדם, עד הגיעו למשרתת הנכריה שבתית ופגעה בה ומתה בו במקום, ובתו הנ"ל היתה

מידי הרבה שלושים ושתיים אלף חיילים, זה מידי הרבה, אז הלכו היה שלושים ושתיים אלף איש והוא עשרים ושתיים אלף איש והוא נשאר עם עשרת אלפים וה' אמר לגדעון שגם עשרת אלפים זה זה מידי הרבה, תוריד אותם לנחל מי שהוא לקח מהמים ככה ביד אז הוא נבחר, מי ששם את הראש במים את כל הראש בתוך המים, הוא שם את הראש בצלחת, אז הוא לא יכול לצאת למלחמה, כי צריכים לקחת טיפה טיפה, כל זה מדברים על ירובעל.

ובדן שהוא נדב הוא לא רצה להתחתן אז גם עכשיו הוא שמשון לא רוצה להתחתן אז הוא לוקח בסוף אשה גויה, הוא לא רצה להתחתן בסוף הוא נכשל באשה גויה, אז ההורים שלו שואלים אותו מה אין לנו בנות עמך מה אתה לוקח גויה? והוא היה צריך להגיד אבא באמת אני לא יודע זה לא בסדר מה שאני עושה זה לא בסדר אני לא יודע איבדתי את השכל לא יודע לא

הסדר⁵⁴, אז אנשים היו נוסעים בכרכרות לליל הסדר הולכים לחבוט חטים בגת ולא ידעו תורה לא ידעו כלום, אז גדעון הוא שואל כאן מדבר לעצמו איפה הנסים איפה הנפלאות, פתאום מגיע מלאך ה' ואומר לגדעון אתה שואל איפה הנסים אדרבא תצא נו נראה אותך תצא תילחם עם מדין תצא, הוא אומר מי אתה מה אתה, אמר לו אני מלאך ה' אמרתי תצא, אתה שאלת שאלה, לך תצא תילחם, הוא אמר אני רוצה לראות אותות, אז הוא אמר אם אני אראה שיש הטל על הארץ ולא על הגיזה, אז היה את הטל על הארץ ולא על הגיזה, אחרי זה היה הפוך היה הטל על הגיזה ולא היה על הארץ, אחרי שהוא ראה את האותות אז הוא נכנס למחנה מדין והוא ראה שאחד חולם וסיפר את החלום שהוא רואה ש'הצליל' שהוא העומר שעורים הופך את האהל במחנה מדין, זה היה בדיוק ליל ספירת העומר, אז הוא אמר אם ככה אני יוצא למלחמה. ואז השם אמר לו זה

מראי מקומות והערות

⁵⁴ עם מטוס מיוחד בשביל להגיע לליל הסדר במיאמי יוצא בשש בבוקר מגיע ב-12 בצהריים יש לו זמן עד שבע בערב עוד לנוח מהטיסה.

⁵⁴ כמו אנשים נוסעים לליל הסדר אז הם מגיעים עוד למיאמי, היינו במיאמי אז סיפרה לי אשה אחת הבן שלה עושה ליל סדר אחד הוא עושה אצל ההורים שלו ואחרי זה מגיע אליהם בבוקר הוא יוצא מגיע אליהם במיאמי יוצא בשש בבוקר

שלא מבטלים אותה אדם יכול לבטל כל גזירה אין גזירה שלא מבטל אם אומר בזכות רבי נחמן, אומר תיקון הכללי, יכול לבטל כל גזירה בעולם אפילו את הגזירה של השואה היה אפשר לבטל כי הצדיק כבר בכה בשביל כל הדורות הוא הוריד כבר נחלי דמעה והוא אמר אני יכול לנשוך עץ מרוב הכאבים שלי תתנו לי עץ ענק אני ינשוך אותו, הרבה לקח את כל היסורים עד סוף כל הדורות.⁵⁵

יודע למה, לא יודע מדוע, ואם היה אומר ככה אז הוא היה נהיה משיח הוא היה יכול להיות משיח, אדם צריך להגיד אני לא יודע אני לא... חטאתי עויתי אני לא יודע, אבל הוא אמר לא אבא זה בסדר, אתה אומר זה בסדר אז גמרנו הפסדת את הכל ניקרו לך את העיניים כי הוא אמר 'ישרה בעיני' כל הגמ' בסוטה ט: שני דפים רק הולך על שמשון.

כל זה מדברים כאן שאפשר לבטל כל גזירה בעולם אין גזירה

מראי מקומות והערות

לספר ולבאר. והיה מלא יסורים מבית ומחוץ (לא) ובתחלה קדם סוף ימיו היה לו יסורים עצומים ונוראים אשר לא היו יסורים דוגמתם בעולם.

⁵⁵ שבחי הר"ן - אות כד

גם בענין יסורים שיש על רב הצדיקים, ממש לא נשמע ולא נראה בעל יסורין כמותו ואי אפשר

(יפדצו) יפוצצו איזה צינור אז מכינים מים לחודש ימים.

אז איך שלא יהיה המים האלה מגיעים מהכינרת איך שלא יהיה המים מגיעים מהכינרת אז כל המים בעולם באים מהכינרת באים מבארה של מרים, בארה של מרים הולך בכל המעינות בכל הנחלים, כי מרים המשיכה חיות לכל הדורות לא רק לדור שלה ולכן היא עומדת בראש המחנה, אדם אומר בזכות מרים הנביאה אז יש כבר שפע לכל השבוע, אז השבוע יהיה כבר שפע וגם ילדים והכל זה בזכות מרים, כתוב על מרים "ותחיינה את הילדים" (שמות א, יז), עכשיו נולדו חמש ילדים בלי מוח יש חיידק חדש שאוכל את המוח כתוב בגמ' בע"ז: כתוב בכתובות שיש חיידק שאוכל את המוח, אלפיים שנה לא ידעו מהחיידק הזה, עכשיו גילו אותו מחדש

כל מה שמדברים על הפרשה "משכן משכן", דיברנו על מרים שזה בארה של מרים שכל המים בעולם זה בא מבארה של מרים כל המים בעולם... במוציא שבת צריכים לשתות טיפה מים שזה נקרא בארה של מרים ועל ידי זה אנחנו ממתיקים את הכל על ידי זה אפשר לעשות תחית המתים, אדם שותה מבארה של מרים אז הוא יכול להביא ילדים יכול הכל רק צריך לשתות טיפה מים מהברז, בקבוקים זה כבר מלפני כמה שבועות אומרים שגם אם אתה שותה מהברז זה כבר שבוע מוכן, יש איפה שהמים מוכנים יש מעינות יש מאגרים תת קרקעיים נחלים אדירים... יש הר שלם ליד טבריה בדרך לכניסה לטבריה שם ליד לביא יש שם הר שלם שכל ההר חלול בפנים ששואבים מים שיהיה לחודש אם פתאום יפרוץ מלחמה פתאום...

מראי מקומות והערות

היה אפשר, שיחתך עצים בשניו מעצם הצער. אולם גדל ורבו היסורים הקשים והעצומים שהיה לו בסוף ימיו שלשה שנים רצופים היו גדולים וקשים עוד יותר ויותר בכפלי כפלים אשר אין לשער ולהעריך כלל. וקצת מזה יבאר במקום אחר אם ירצה השם אפס קצתו (ג). ויש עוד הרבה בזה לספר אך השמטנו הרב אפלו מהמעט שאנו יודעים כי גם זה המעט הוא רב לספר ולא יספיקו הרבה יריעות. ועוד חזון למועד לבאר יותר בעזרת השם יתברך:

וספר שהיסורים שלו הם בידו (לב) בכל עת שרוצה הוא מקבלם על עצמו ובאים עליו היסורים הללו, ובעת שרוצה לסלקם נסתלקים מעליו. ועצם קשי וכבד היסורים הללו היה בלי שעור. ואמרו בשמו שאמר שבשעה שבאו עליו היסורים, מעצם הפלגת הצער והכאב המופלג מאד מאד היה כמעט יכול לנשך עץ בשניו מעצם הכאב (כדרך האדם שיש לו יסורים מופלגים שמועצם היסורים הוא חורק בשניו. ועליו זכרנו לברכה היו יסורים נבדים וקשים כל כך עד שבשעת היסורים

מרחב פגמי הברית אז נוצר חיידק שאוכל את המוח של התינוק, עכשיו זה הולך לעבור לברזיל אחרי זה אולי לכל העולם חס ושלום. אז הזכות של מרים הזכות של מרים יכולה להחיות את כל הילדים בעולם זה הזכות של מרים.

מהא' זעירא, מהקרבנות⁵⁶, מה זה א' זעירא?, זה המפתח, וזה הסוד של כל ההצלחות של האדם בחיים, ההצלחה של משה רבינו זה א' זעירא, כמו שכתוב במגלה עמוקות, יש לו אלף פירוש, א' זה אלף, יש לו אלף פירוש, אנחנו נביא את המגלה עמוקות הזה, נשיג אותו, נרכוש אותו, אלף פירוש רק על א' זעירא לבד, ששם יש כסא הכבוד, כסא הכבוד תלוי בא' זעירא, הנקודה העליונה, הנקודה התחתונה, והרקיע, רקיע שעליו עומד כסא הכבוד זה ה', וכסא הכבוד זה ה' עילאה, "וְהָאֶרֶץ הָדָם רַגְלֵי" (ישעיהו סו, א), שצריכים לקבל את כל הבזיונות באהבה, על ידי שהי' תחתונה, הארץ הדרום רגלי, תורה ו' חלק א', על ידי זה זוכים להקים את הכל, להקים את הא', להתחיל - א' מחדש, ה' עמכם.

יום ראשון ויקרא ג' אדר ב'

לכל אנ"ש, שבת ויקרא א' זעירא, משה בזכות הענוה הוא זכה לכל המדרגות, בזכות הא' זעירא הוא נכנס לתוך המשכן, - א' זעירא, אנחנו עכשיו בפרשת ויקרא ממשיכים א' זעירא, התחלה חדשה, משם קוראים התינוקות להיות בחינה של תינוקות, שהתינוקות קוראים מויקרא, כי לפי ר' אברהם ברבי נחמן ברפ"ב, שכל ההבל פה של תינוקות זה הכל מתחיל מויקרא,

מראי מקומות והערות

תינוקות כידוע. והוא מקור התורה, כי על ידי זה הקול קיבל משה כל דיני התורה באוהל מועד כידוע. ועל כן מזה דייקא מתחילין התינוקות לקרא בתורה, כי זה בעצמו הוא בחינת הקול והתורה של התינוקות שנתגלה בהמשכן, שכל בנין המשכן היה בעבור זה. כי עיקר שכינת עוזו יתברך היה לפני ולפנים במקום הארון והתורה והכרובים כידוע.

⁵⁶ ביאור הליקוטים - קמא סימן רפב ודע, שתינוקות של בית רבן, הבל פיהם שאין בו חטא, ועל כן תינוק שמתחיל לקרוא ולהכנס בתורה, הוא מתחיל מן ויקרא, כי ויקרא מדבר מגמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל כן שם מתחילין התינוקות, כי משם מקבלין הבל פיהם וכו'. כי זה הקול בעצמו שקרא השם יתברך, הוא בחינת קול התינוקות, שהוא קול הכרובים שהיו בדמות

והתקדשתם

עיקר ה"קדושת הברית" – זה בבית

בְּאַשְׁתּוֹ, הוּא צָרִיךְ לְשִׁתֵּף בְּכָל פֶּרֶט שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, חוּץ מְלִיסוּעַ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאוֹמָאן אֲזִי בְּכָל דְּבַר הוּא צָרִיךְ לְקַבֵּל אֶת עֲצַת אֲשֶׁתּוֹ, וְאַסוּר לַעֲשׂוֹת בְּלִי אֲשֶׁתּוֹ שׁוֹם צֶעֶד וְשׁוֹם דְּבַר, וְאִם לֹא שְׁלֵא יִחְיֶה אֶתָּה. יֵשׁ זֶהֱר שְׁלֵם עַל שְׁלוֹם בֵּית בְּבִרָאשִׁית מ"ט, שֶׁאַסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת שׁוֹם צֶעֶד בְּלִי אֲשֶׁתּוֹ, בְּרִגְעַ שְׁאָדָם מִתְחַתֵּן הוּא נָפֵל בְּפֶחַ, הוּא לֹא יִכּוֹל לָבוֹא לְאוֹמָאן, הוּא לֹא לָבוֹא לָרֶב, הוּא לֹא יִכּוֹל לָבוֹא לְשַׁעֲוִירִים, הִיא אוֹמֶרֶת, תֵּשֶׁב אִתִּי, תֹּאכֵל אִתִּי, תֵּשִׁיר אִתִּי, הוּא לֹא יִכּוֹל, גְּמִרְנֹו, אִשָּׁה זֶה בֵּית סוֹהֵר, זֶה פְּשׁוּט בֵּית כָּלָא, צִינוּק, אוֹמֵר הִזְהֵר אִם אֶתָּה לֹא יִכּוֹל לְשִׁמּוֹעַ בְּקוֹל אֲשֶׁתּוֹ – אֵל תִּתְחַתֵּן, אִם אֶתָּה לֹא מְסוּגֵל לְשִׁמּוֹעַ כָּל דְּבַר בְּקוֹל אֲשֶׁתּוֹ – אֵל תִּתְחַתֵּן, כָּל מֶה שֶׁהָאִשָּׁה אוֹמֶרֶת זֶה קֹדֶשׁ קִדְשִׁים, צָרִיךְ לְהִגִּיד לָהּ "רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה", לְהִגִּיד לָהּ שְׁאֵת – כּוֹלָם

וְהָעִיקָר זֶה קְדוּשַׁת הַבְּרִית, זֶה כָּל הָעֲנִיָּן שֶׁל תְּרוּמָה, "וְעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם", שְׁאָדָם יִהְיֶה קְדוֹשׁ בְּקְדוּשַׁת הַבְּרִית, וְהָעִיקָר זֶה בְּבִית, בְּחֻדְרֵי חֻדְרִים, שֶׁהוּא לֹא נֹגֵעַ בְּאַשְׁתּוֹ אִף פַּעַם, לֹא כְּשֶׁהִיא מוֹתֶרֶת, לֹא כְּשֶׁהִיא אֲסוּרָה, וְאֲזִי הוּא זֹכֶה לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי, מִשְׁעַר הַחֲמִשִּׁים, שְׁזֶה כָּל הַחֲמִשִּׁים לוֹלְאוֹת, מִשְׁעַר הַחֲמִשִּׁים, "וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד", שְׁמִים מְלִמְעָלָה, שְׁמִים מְלִמְטָה, כָּל זֶה מְרִמְזו עַל יְחִיד שֶׁל אִישׁ וְאִשָּׁה, שֶׁהִכַּל נִהְיָה מְכָל הַפּוֹנוֹנִים, שֶׁהִכַּל יִהְיֶה אֶחָדוֹת אֶחָת, שֶׁה' עֲשֶׂה שְׁאִי אֶפְשָׁר לְהִבְיֹא יְלָדִים רַק עַל יְדֵי חִיבוּר אִישׁ וְאִשָּׁה, כְּדִי שְׁלֹא יִגִּיד שְׁאִנִּי לְבָדִי בְּעוֹלָם, וְשְׁלֹא יִגִּיד ה' יְחִיד בְּעֲלִיוֹנִים אֲנִי יְחִיד בְּתַחֲתוֹנִים, זֶה ה' עֲשֶׂה שְׁאִתְּתָךְ גּוֹצָא גִחוֹן וְלַחִישׁ לָהּ (אֲשֶׁתְּךָ נְמוּכָה תִּתְכּוּפֵף וְתִדְבֹּר אֵלֶיהָ), שִׁיקְבֵּל עֲצָתָה, אָדָם תְּלוּי

כָּל אִשָּׁה הִיא אֹר חֲדָשׁ, וְחִנָּה
הָאִירָה בְּשׁ"ע רְבֹא נְהוּרִין, וְכָל
הַפּוֹרִים לְהַחְזִיר אֶת ה־שׁ"ע רְבֹא
נְהוּרִין, שְׁעָשָׂה נְסִים לְאֲבוֹתֵינוּ,
לְהַחְזִיר אֶת ה־שׁ"ע רְבֹא נְהוּרִין,
שְׁאֲסֹתָר זָכָתָה לְהַחְזִיר אֶת ה־שׁ"ע
רְבֹא נְהוּרִין, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה
לְגִאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן. (בְּקוּלוֹת וּבְרָקִים).

כְּקוֹפִים לְיָדָךְ, זֶה לְשׁוֹן הַזֹּהֶר,
אָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה נִפְלְאִים
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כְּמָה סִפְרִים,
סִפְרִים מְאִירִים הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
שְׁאֲדָם צָרִיךְ לְהַגִּיד לְאִשְׁתּוֹ, אֶת
הַיְחִידָה בְּעוֹלָם, כָּלֵם כְּקוֹפִים,
אִשְׁתְּ חֵיל, אִין אִשָּׁה כְּמוֹךְ, וְלֹא
יִהְיֶה כְּמוֹךְ, וּבִקְאֻמָּת כָּל אִשָּׁה הִיא
יְחִידָה, כָּל אִשָּׁה הִיא בְּרִיאָה
חֲדָשָׁה, כָּל אִשָּׁה הִיא מְשֻׁהוּ חֲדָשׁ,

את המשכן – בונים על ידי נגונים

שְׁנַתִּים הִיָּה הַמִּשְׁכָּן בְּאֵילַת, "עֲצֵי
שִׁטִּים עֲמֻדִים" (שְׁמוֹת לו, כ), שֶׁהַמִּשְׁכָּן
הִיָּה עֲצֵי שִׁטִּים.

⁵⁷ בַּעַת שְׁנַסַּע לְלִבּוֹב אַחֵר סְכוּת נָסַע

הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַקְרִיב
בְּהַר סִינִי, רַק בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. הוּא
רוֹצֶה לְהַקְרִיב בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן, הוּא רוֹצֶה
לְהַקְרִיב בְּאֵילַת שָׁם הִיָּה הַמִּשְׁכָּן,
"מְאִילַת וּמַעֲצִין גִּבֹּר" (דְּבָרִים ב, ח)

מראי מקומות והערות

שְׁתַּחֲבֹב בְּסִימֹן רַפ"ב בְּהַתּוֹרָה אֲזַמְרָה לְאֵלֶיךָ
בְּעוֹדִי כִּי הַתּוֹרָה אֲזַמְרָה אִמֵּר בְּשִׁמְיִי עֲצֵרֶת
שְׁקֵדָם לָהֶם. וְאִין עַל הַעֲנָלָה הַתַּחֲלִיל מַעֲגִין
הַמַּחֲבֵר לְהַתּוֹרָה אֲזַמְרָה הַנ"ל הַתַּחֲלִיל וְדַע
שְׁמִי שִׁכּוֹל לַעֲשׂוֹת אֵלֹה הַנְּגוֹנִים וְכו' עַד בְּאֵמֶת
אֲמִרוֹ הַחֵן רוֹאֶה הֵיכָן הַתִּינוּקוֹת קוֹרִין. וְאַחֵר
כִּד נִשְׁקֵנוּ אוֹתוֹ בִּידוֹ וְתַכָּה צוּה לְהַפְעֵל עֲנָלָה
לִפְעַם וְנִסְעַ בְּשִׁלּוֹם וְעֵדִין אִין אֲנִי יוֹדְעִים
אִיד מִרְכָּז בְּהַתּוֹרָה הוּאֵת עֲגִין הַנְּסִיעָה שְׁלֹ
לְעִמְקֵיג שְׁנַסַּע אִין וְאִין בְּאוֹתָהּ הַשְּׁנִיָּה נִדְפַס
הַסֵּפֶר לְקוּמִי מוֹתֵר"ן וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה הַרְבֵּה לְסַפֵּר

⁵⁷ (א) בַּעַת שְׁנַסַּע רַבֵּנוּ זְכָרֵנוּ לְבְּרָכָה לְלִבּוֹב
אַחֵר סְכוּת תַּסֵּס"ח נָסַע דִּרְךָ קְרִיאָנֶע וְלֵן שָׁם,
וְאַחֵר כִּד בְּבִקֵּר נָסַע פְּתִיאָם. וְיִדְפְּנֵי אֲתֵרִין עַד
שְׁזִכְנוּ לְהַשְׁיִגוֹ אֵצֶל הַנְּשִׁיר, וְאַחֵר קִדְמוֹ שָׁם
וְעִקְבוּ וּבִאֲתִי אֲנִי וְחִבְרִי רַבִּי נִפְתָּלִי וְנִהְיָה קֶצֶת
וְאַחֵר מִזֶּה אֲתֵם רוֹצִים אִם לְבִרְךְ אֲתֵכֶם אוֹ
שְׁאִמֵּר לָכֶם תּוֹרָה. וְנָתַן לָנוּ בְּרָרָה לְבִרְךְ. עֲנִיתִי
וְאַמְרָתִי הַבְּרָכָה תִּבְרַכְנוּ אוֹתָנוּ בְּשִׁתְּבוּאוֹ לְשִׁלּוֹם
מִלְּמִכְרָךְ וְעֵתָה אֲמִרוֹ לָנוּ תּוֹרָה: עֲנָה וְאַמֵּר אִמֵּר
הַתַּחֲלָה מִזֶּן הַנְּסִיעָה שְׁלִי וְאַמֵּר אִין לָנוּ מַעֲגִין
הַמִּשְׁכָּן שְׁכָל אֲחֵד מִזֶּן הַצִּדִּיקִים בּוֹנִים וְכו' כְּמוֹ

דרך קראסנע ורדפנו אתריו עד שזכינו להשיגו אצל הגשר, הרב'ה שאל מה אתם רוצים – ברכה או תורה? ונתן לנו ברכה לברך ואמרת רוצים תורה, רק תורה, ואמר אז לנו מענין המשכן אמרנו שבבבלק נבנה את המשכן בעזרת ה', נביא את המזבח, נביא את הארון, נביא את הלוחות, פה זה נמצא באילת – שם היה המשכן שנתים, הרב'ה אומר אני יכול לבנות משכן, כי העקר זה שכל אחד צריך לבנות משכן, שכל אחד מן הצדיקים בונים וכו' כמו שכתוב בסימן רפ"ב בהתורה אומרה לאלקי בעודי. כי התורה

אומרה אמר בשמיני עצרת שקדם לזה. ואזי על העגלה התחיל מענין המחבר להתורה אומרה הנ"ל המתחיל ודע שמי שיכול לעשות אלו הנגונים רק מי שרואה טוב בכל אחד יכול לעשות נגונים, כי את המשכן בונים על ידי נגונים, וישבתי לידו ואמר לנו תורה על המשכן, איך בונים משכן, כי הלילה צריך לבנות את המשכן, הלילה כולם צריכים ליסוע לאילת לראות את המשכן שהיה באילת, נביא את הארון, את המזבח, את השלחן, את הכל,

חוספות ממורינו הרב שליט"א

למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקרשתי של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין יסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת ויסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא

מראי מקומות והערות

השנה, ולדבר עמו הרבה ולשמע תורות נפלאות מפיו, אשר הם זכות הרבים לדורות. מה אשיב לה' כל תגמולתי עלי, ויתבאר במקום אחר אם ירצה ה'.

נפלאות תמים דעים וחסדי ה' אשר הפליא אז עמי, וסבב סבות ברחמי לחזר מטולטשיו בין יום כפור לסבות, אשר על ידי זה יזכתי לגמר בתיבת הספר שגשרף ולמסר לו ספר לקומי מוהר"ר הנכתב שעל ידי זה נדפס באותה

בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות פגוע דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז זודג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות טז, ב) וכל שלמות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הזוג ובכנות הזוג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל וגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמן במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות מהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מום בהם. ומה יתאונן אדם חי בשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריות גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בניזקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות הממאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה כנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל ומרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומזנו הרע.

זהר ויקרא י, ע"א עם פירוש

המאור

והכירנא יתבי דרומא - וחברינו יושבי הדרום חמו בספרי נדמאי ובספרא דאדם - ראו בספרים קדמונים ובספרו של אדם הראשון דהכי מחלק כל אינון ארצות - שכך הוא מחלק את כל אותם ארצות: דכלהו משתבחי לתתא - שכולם

בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויציר במחשבתו פאילו אש גדול וגורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו פאילו עושין לו בנזכר לעיל, ובה צא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ויתקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרעת משכא דחויא, ופך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חומפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו

שוה אלא משתנה מעט מעט, משפיל מכאן ומרום מכאן, עד שירבה ההבדל בהרחק רב מה שלא יעלה. והדבר מוחש יותר במרוצת הנהרות הגדולים דרך ירידתם, כי אין ספק שיש משני עבריהם מערות צורים ונקיקי הסלעים הולכים ומתרחבים בבטן הארץ עד אל קצה הגבול אשר שם נפתח הסתום ויתגלה מלא רוחב ארץ אחת מכלל השבע ארצות שזכרנו. ולעולם הישוב אינו אלא באותו חלק הנגלה סביבות הכדור, והם האקלימים הידועים, ורצועות מתפשטות מכל אחד מהם בבטן הארץ זו תחת זו, והם שבע ארצות שנטרדו שם קין ובניו המורדים בצורות משונות חוץ מהישוב, כדרך מה שנטרד נבוכדנאצר ונשתנית צורתו והוא היה בישוב הנגלה.

ואמר 'בין כל ארעא וארעא רקיעא' ללמדנו כי אף על פי שבבטן הארץ הם חושך ולא אור, צלמות ולא סדרים, מכל מקום בהתפשט אותם הרצועות לקצוי ארץ יתגלה עליהם הרקיע להאיר להם סביבות הכדור אשר שם הישוב. ועוד ללמדנו כי הגלגל הסובב את כל העולם ישים משטרו בארץ בכלל שבע ארצות, הכל על תכונה משתנית תמורה עצמית מאחת הארצות וזולתה כמו שהארץ שם בחילופי הנבראים צורתם וחיהם עד להפליא.

ויותר מהמה בני הזהר לסמוך תמיד אהימנותיהו דרבנן אפילו יאמרו לך על ימין שהוא שמאל, שכן אמרה תורה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך, כי אין מבוא אל הסברה לחלוק על הנשמע במסורת, וזה ברור במשנה וגמרא במקומות רבים ובכל הספרים הנאמנים, וי לאינו דאפלינו על מלייהו דרבנן ולא מהימני וי להו מדינא דההוא עלמא.

נמצאים למטה זה תחת זה **בְּנוֹנָא דְאִינוֹן** **רְקִיעִין דְּלֵעִילָא** - כדוגמת אותם רקיעים שלמעלה, שהם **אֵלִין עַל אֵלִין וְאֵלִין עַל אֵלִין** - אלו מעל אלו ואלו מעל אלו, וכן שבע הארצות מקיפות זו את זו כגלדי בצלים, **וּבֵין כָּל אַרְעָא וְאַרְעָא רְקִיעַ (א)** - ובין כל ארץ וארץ ישנו רקיע **דְּמַפְרֵשׁ בֵּין דָּא לְדָא** - שמבדיל בין זה לזה, **וְעַל דָּא בְּלָהוּ אַרְצוֹת פְּרִישָׁן בְּשִׁמְחָן** - ועל כן כל הארצות מפורשות בשמם, **וּבִיְיָהוּ בֵּין עֵדָן וְגִיתָנִים** - ובין הארצות והרקיעים יש גן עדן וגיתנם, **וְאִית בִּיְיָהוּ בֵּרִין מְשִׁנִּין אֵלִין מִן אֵלִין** - ויש באותם ארצות בריות שונות אלו מאלו, **בְּנוֹנָא דְּלֵעִילָא** - כשם שלמעלה ברקיעים יש מלאכים שונים אלו מאלו, **מְנַהֵן בְּתֵרִין אֲנָפִין** - יש מהם בריות בעלי שני פנים, **וּמְנַהֵן בְּאַרְבַּעָה** - יש מהם בעלי ארבעה פנים, **וּמְנַהֵן בְּאַחַד** - ויש מהם בעלי פן אחד, **וְחִיּוֹ דְּאֵלִין לֹא בְּאֵלִין** - ומראה אלו אינו כמראה אלו.

ביאורי הזהר

(א) **וּבֵין כָּל אַרְעָא וְאַרְעָא רְקִיעַ דְּמַפְרֵשׁ בֵּין דָּא לְדָא**. ומן הדברים המתמיהים לקטני אמנה מה שסיפרו לנו בזהר פרשת ויקרא (כאן) מציאות שבע ארצות לתתא וכולהו ביישובא בר אילין עלאין ואילין תתאין, וארעא דיישראל עילאה מכולהו, ובין כל ארעא וארעא רקיעא. יעויין שם.

והגני מפרש דרך כלל, שאל יעלה בדעת האדם שיהא שום ריקות נמצא בעולם, ולא מבעיא הרים גבוהים שיש תחתיהם מערות גדולות עיינות ותהומות יוצאים בבקעה לקצות הארץ, אלא אפילו בארץ המישור עיינו הרואות הפרש במהלך עשר פרסאות ופחות הרבה, כי אין העמק

האלה כיון שלא נתפרשו בגמרא ובמדרשות הידועים היו רופפים בידם, באומרים: ומי אביהם, כי לא יאמנו הדברים הנאמרים בלי מלה ותבלין, והגאונים לפי רוחב שכלם בקשו חשבונות רבים לחקור בהם מסברא בשמעם אלו המצפצפים והמהגים בם, ולא עלו בידם, ואילו נגלה להם היות הדברים נשמעים במסורת לא היה נודד כנף מדעת הראשונים ופוצה פה ומצפץ נגד קבלתם, כי כולנו גדולים וקטנים שוים בחיוב המוטל עלינו לקיים כל דברי חכמים.

[רמ"ע מפאנו סוף מאמר היסודות].

ואל תספר אחר מיטתם של יחידי סגולה מרבתינו הגאונים המברכים [ש] נראים כחולקים בספרים על מקצת הקדמות שהגיעו לאזניהם מפי חלושי הדעת אשר היו מתחכמים בהם בדורותם, והם עצמם המדברים לא ירדו באותו זמן לעומק הכוונה, ואיך ילמדו מה שהוא אצלם ברפיון, לבעלי שכל ומביני מדע [ה]מרגישים בחולשות השגתם של אלה המדברים, והיא הגורמת [ש]לא אמון בם, ואם נתפרסם אחרי כן בתוך עם קדוש היות ההקדמות ההן שרירות וקיימות הנאמרות באמת מפי תנאים ואמוראים, הגה דבר ידוע שלא היה ספר הזהר מוצי בימי הגאונים ז"ל, והדברים המסופקים

חיובים להצייל אותו

נדירים בלום

בחיפוש "הצלת ר" נחמן הורביץ"
ביקשה זו ניתן לתרום גם בחשבון בנקאות
התרומות מוכרות לפי סעיף 46

בהעברה בנקאית

בנק הפועלים (12) סניף 533
חשבון 609739 ע"ש מיטא הורביץ

תרומות ניתן למסור

אצל הרבנים המקבילים

הרב חיים והרטיימר 0527175226
הרב המבורגר 0533100090
הרב נפתלי גלינסקי 0548464838
הרב נתן הפיליסקי 0583229130
הרב נחמן מינץ 0548435228

08.3137.318

המוקד הטלפוני
לתרומות דרך הטלפון
ובמענה אנשי

קדושות הפרשה

בחודש ניסן – שידוד מערכות הטבע

שידוד מערכת הטבע, אלא בתשרי באמת נברא העולם, בתשרי נברא אדם הראשון, אבל שידוד מערכת הטבע זה נעשה בניסן, "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", כי א' ניסן כולל את כל חדשי השנה, ואז בא' ניסן נדב ואביהוא הקריבו אש זרה הכל היה בא' ניסן, "לכם ראש חדשים", כל מה פרשת בא מדברת על א' ניסן, ראש חדשים, גם בסוף ספר שמות, בויקהל פקודי גם מדבר על א' ניסן, שאז משה הקים את המשכן, יוצא שכמעט שליש מספר שמות, מדבר על א' ניסן, זה "ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה".

(בכולות וברקים).

עד שהגיעו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית, אז מה זה קריאת שמע? תמיד צריך להגיד את החדוש הזה, וכי רבי אליעזר ורבי עקיבא ורבי טרפון הם לא יודעים שצריכים לקרא קריאת שמע? אלא הם נכנסו לכזו דבקות, כי בליל הסדר יורד כזה אור, עכשיו קראנו על ליל הסדר, כל פרשת בא זה רק על ליל הסדר, ולכן זה ראשון, "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה" (שמות יב, ב), שואל האבן עזרא למה עושים ראש השנה בתשרי? תרי ראש חדשים זה ניסן, יצאנו ממצרים,

קדושת הצדיקים

אי אפשר לפגוע במי שהוא מ"שובו בנים"

פחד, אף אחד לא יפגע בו, אם הוא הולך בדבקות, הוא מקבל על עצמו סקילה שדפה הרג וחנק, הוא עושה תשובה אמתית על כל החטאים, אף אחד לא יכול לפגוע במי שעושה תשובה! אף אחד לא יכול לפגוע במי שהוא משובו בנים! אף אחד בשום אופן לא יפגע בו! דבר ראשון זה לא לפחד כלל, דבר ראשון זה האמונה בריבוי האמונה בריבוי נתן שאדם אין לו שום פחד מכלום, אין לו שום פחד, הוא יכול ללכת בכל מקום, בכל מקום בארץ בעולם, אין לו שום פחד מכלום! (ארזי הלבנון).

ר' נתן אמר רבינו שלי כבר נמצא, משיח שלי נמצא! ר' נתן נמצא בתוכנו ממש, בכל אחד ואחד, ר' נתן מתעבר בתוך כל אחד ואחד, ר' נתן הוא בבחינת יחידה, יש נפש רוח נשמה חיה יחידה, הוא זכה לבחינה של היחידה ממש, שכתב רק רואים את ה', שלא רואים שום דבר חוץ מה, שזה מה שרבינו אומר שהעולם הוא גשר צר מאוד והעיקר לא לפחד כלל, שכל הענין של האדם, כל האמונה, שהוא הולך דרך שער שכם בלי

מילתא דבר יחזותא

בשבילך? "כביסה". כביסה - תמיד תהיה שם
בשבילך...

6: אמא: מי השאיר כוס בסלון? אני: סבתא.
אמא: סבתא לא בחיים. אני: סבתא לא בחיים -
ואת מתעסקת עכשיו במי השאיר כוס בסלון?!

7: מוכח: ככל שתסחוב יותר דברים - הטלפון
יצלצל יותר פעמים...

8: בכל חתונה - יש את הדודה שמספרת
בדמעות, שהיא זוכרת את הברית של החתן.

9: אפילו אם מטיילים בהרי אילת. תמיד המדריך
יגיד: "ביום בהיר רואים מפה את החרמון..."

10: מישור יודע: כמה זמן לוקח לזמן לעשות
את שלו...?

1: ביקשתי מהבוס, יומיים חופש לפני פסח,
לעזור לאשתי בניקיונות. לא אישר! איזה גבר,
ידעתי שאפשר לסמוך עליו...

2: בעל שואל את אשתו: מה אני יכול לעזור
לפסח? היא עונה: תפרק את הסוכה...

3: רק מרוקאית יכולה - להביא מנקה הביתה.
להסביר לה. להדגים לה. לעזור לה. להוציא
לה כיבוד. להכין לה צהרים. לספר לה חוויות
שעתיים. לעבור אחריה עם סמרטוט. לשלם לה.
ובסוף להגיד: "ניקתה כמו הפרצוף..."

4: מרוקאית בשיעור נהיגה. המורה מסבירה לה,
שהגז נמצא בצד ימין. המרוקאית: מוזר! אצלי
הגז נמצא בצד שמאל - המקרר נמצא בצד
ימין...

5: לפעמים את עלולה להרגיש שאף אחד לא
שם בשבילך. אבל את יודעת מי תמיד שם

קידושת הצדיקים

מִשָּׁה לֹא מֵת מִשָּׁה בְּמִרוֹם, הַצַּדִּיק תָּמִיד חַי אֶפִּילוּ שְׁשׁ־מֵימִים אוֹתוֹ בְּאֶדְמָה הוּא יָכוֹל לְצִאת כָּל רִגַע כְּמוֹ רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא יֵצֵא מִהָאֶדְמָה וְעֹשֶׂה קִידוּשׁ עַד שֶׁהַשְׂכָּנָה הַבְּחִינָה שְׂרָבִי עוֹשֶׂה קִידוּשׁ וְאָמְרוּ שֶׁשֶּׁשׁ... לֹא לְהַפְרִיעַ, מֵאִזְּהוּ הוּא לֹא בָּא יוֹתֵר. הֵם (הַמְּרַגְלִים) חֲשָׁבוּ לְנַצֵּחַ בְּמִלְחָמָה מֵהַכָּח שֶׁלָּהֶם, אֲבָל בְּאֶמֶת כָּל מִה שֵׁשׁ לְאָדָם זֶה בְּכַח הַצַּדִּיק, אִם הוֹלְכִים בְּכַח הַצַּדִּיק אֵין שׁוֹם פֶּחַד בְּעוֹלָם כִּי הַצַּדִּיק הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, הוּא יֹסֵד אֶת הָעוֹלָם, הַשֵּׁם נִמְלֵךְ מַעֲצוֹתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים, כִּי הַצַּדִּיק אָמַר לְבְרֹא אֶת הָעוֹלָם.
(בַּאֵר בַּשּׁוּדָה).

כל מה שיש לאדם - זה בכח הצדיק

כָּל מִה שְׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם זֶה בָּא רַק מִיִּצְרִים רָעִים, כָּל הַיִּצְרִים רָעִים בָּאִים מִשְׁמַחְזָאִי וְעֻזָּאֵל שׁוֹרֵשׁ הַקִּנְאָה לָכֵן אֵין גְּאוּלָּה. אִז מִה הַעֲצָה? הַעֲצָה זֶה שְׁאֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לְצַדִּיקִים, מִשָּׁה יוֹתֵר חֲזָק מֵהֶם, נִכּוֹן אֲנִי יוֹתֵר חָלֵשׁ מֵהֶם, אֲבָל מִשָּׁה יוֹתֵר חֲזָק, שְׁאֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לְצַדִּיק אִז אֲנַחְנוּ מוֹקְפִים בְּעֶגְנֵי כְבוֹד. הַמְּרַגְלִים הַפְחִידוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל כִּי הֵם שְׂמָעוּ שֶׁמִּשָּׁה מֵת וְאִם מִשָּׁה מֵת וְלֹא יִהְיֶה אֶת מִשָּׁה אֵיךְ נִנְצָח? רַק מִשָּׁה יָכוֹל לְנַצֵּחַ, אֲבָל מִשָּׁה לֹא מֵת, מִשָּׁה חַי עוֹד 40 שָׁנָה, מִה אַתֶּם רוֹצִים וְאֶפִּילוּ שֶׁהוּא מֵת מִמֶּשׁ, הוּא לֹא מֵת הוּא חַי וְקַיִם,

הילדים

על ידי אהבה אמיתית בין איש לאשתו – הילדים מוצלחים

מענינת אותם, אין להם בכלל גסיון בדברים האלה, מה שהחילונים עושים זה לא מענין אותם, זה כמו חתולים, כמו כלבים, מה זה מענין אותם? מענין אותם מה שהכלבים עושים? מה שהחתולים עושים? מה זה אכפת להם? אני בן אדם – נשמה אלקית, לבשר אחד הכל להמשיך כל הזמן אהבה, אהבה ואהבה ואהבה בלי סוף, בלי סוף, וכל הזמן רק להמשיך אהבה לו ולאשתו, עד שגזקה לילדים קדושים וטהורים בזכות זה שביאו את הגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן. (ארזי הלבנון).

"ודבק באשתו והיו לבשר אחד" – צריך להיות הוא ואשתו בשר אחד, ברוחניות בגשמיות, ותמיד לחשוב עליה מה קורה איתה מה עובר עליה, אני עכשיו בשיבה, אני עכשיו נסעתי לאומאן, איך היא מתמודדת לבד כל רגע לחשוב על זה, "ודבק באשתו והיו לבשר אחד" – התורה אומרת שאיש ואשה זה בשר אחד, ואז יהיו ילדים מצלחים, וילדים שלומדים תורה, וילדים עם נשמות קדושות, לא מופשים בחוץ שום דבר, לא מענין אותם בחוץ, החלונות בכלל לא

קדושת הבית

אשה יכולה לזכות לכל המדרגות שבבעולם

פיצה, עושה משהו ונותנת לו איזה עוגיה, אז האשה הזאת היתה יותר גדולה מכל הנשים בכל הדורות, היא זכתה לעלות לגן עדן כל לילה שואל הפרי צדיק איך היא ידעה שזה גן עדן מאיפה היא ידעה? מה היא נמצאת בגן עדן? היא הולכת בגן עדן? יש לה מטוס לגן עדן? יש לה מטוס לחלל? איך היא מגיעה לגן עדן, זה מליאדים שנות אור איך היא יכולה להגיע לשם? הוא אומר זה סימן שהיא היתה כל יום בגן עדן. איך היא הגיעה? מה זה משנה לנו. לצדיקים זה לא בעיה להגיע מליון שנות אור, ולא בעיה להגיע למעלה משנות אור, ולמעלה מהמקום ולמעלה מכדור הארץ. עלתה ישר עם הגוף לגן עדן, סימן שכל לילה היא עלתה עם הגוף לגן עדן, ואם הוא לא היה אדם קדוש, אז לא היה לו ריחות של גן עדן. יוצא שאשה יכולה לזכות לכל המדרגות שבבעולם, לכל המעלות שבבעולם אם היא הולכת לכותל והיא הולכת לשמרון הצדיק אז היא יכולה לזכות לכל המדרגות שבבעולם או הולכת לקבר רחל. (ארוי הלבנון).

הזהר שואל מאיפה היא יודעת שזה ריח של גן עדן? אדם צריך ללמוד את הדפים עם הזהרים עם הכל, אז הזהר בשלח שואל איך היא יודעת שזה ריח של גן עדן? היא מרגישה ריח גיחות ריח נעים אבל איך היא ידעה? סימן שהיא היתה בגן עדן כל לילה. מרוב שהיה לה כזה תמימות והיא הכניסה אורחים אז זכתה לזה כל לילה. כתוב תפלה לדוד, תפלה לחבקוק, לא כתוב תפלה לישעיה, לא כתוב תפלה לירמיה, לא כתוב תפלה להושע רק כתוב תפלה לחבקוק, חבקוק זה היה ילד שאלישע החיה אותו, אז אלישע זכה מה שלא זכה שום נביא. תפקיד האשה זה להכניס אורחים לכן אשה אלמנה היא יותר גדולה מכל הנשים בעולם, כי שהוא מגיע, האשה מיד מגישה לו, ברגע שמישהו מגיע והאשה ישר מכינה אוכל והכל, אז היא תכנס עם הגוף לגן עדן, ועוד מוציאה כסף ומיד רצה למכלת לסופר ומביאה קמח, מביאה מים, ועושה

קדושה דה מורה

היום התיקון – זה רק לימוד גמרא

הפנים שלו, יש לו פנים מטומטמות, יש לו פנים מחוקות, כתוב "מחקה ראשו" (שופטים ה, כו), מה היא עשתה? מחקה ראשו, כל העגן זה למחק את הראש של סיסרא, מי שלא לומד גמרא יש לו פנים מחוקות, כמו אצל סיסרא שהיה לו פנים מחוקות, כי הוא לא למד גמרא היה לו פנים מחוקות, אם היה לומד גמרא הוא היה עושה תשובה, כי היה לו ניצוץ של רבי עקיבא. (בקולות וברקים).

כי אדם בא לעולם להוריד דמעות, כל דמעה שאדם מוריד זה כמו מליון דפי גמרא, מי שלא יודע להוריד דמעות הוא הפסיד מליון דפי גמרא, כשאדם לא יכול ללמוד מליון דפי גמרא הוא יכול לעשות את זה בדמעה אחת, היום התקון זה רק לימוד גמרא, אין שום תיקון אחר, מי שלא לומד גמרא לא יהיה לו שדוק, לא יהיה לו כלום, בחור שלא לומד גמרא לעולם לא יהיה לו שדוק, כי רואים את זה על

קדושות המדידות

לפני הכל – זה רק להחזיר בתשובה

הנשים, והוא עם הגברים, וכל רגע, וכל עם ישראל עושה תשובה, כל עם ישראל, ה' אומר, אתם החזרתם את עם ישראל בתשובה – אני יתן לכם בן שיחזיר אותם בתשובה, שיאיר את העולם, כי דוד, כי נצבת, מה זה אנכי הנצבת (שמואל-א א כו)? שהיא נצבת, היא אמרה את החויה שלה, היא ידעה שהנאלה נמשך מבנה של נצבת, שהוא יגלה, "ויתן עז למלכו וידם קרן משיחו", הבן הזה יגלה את משיח, דוד המלך.
(בקולות וברקים).

כי העקר האדם זה רק להחזיר בתשובה, זה כל האדם, זה קודם ללמוד תורה, קודם לתפלה, קודם להכל, הוא ברגע שהוא אומר קריאת שמע ואומר שמונה עשרה שלש פעמים ביום הוא יצא ידי חובת תפלה, אז העבודה של האדם זה ללכת מעיר לעיר מכפר לכפר, כמו שמואל הרמתי, שבגיו לא הלכו בדרךיו, והוא הלך בכל ערי ישראל, בכל הבתים, נכנס לכל בית, וככה עשתה חנה ואלקנה, הם עמדו באמצע הרחוב וכלם מתאספים, וחנה עם

הרפיעו

ספרו החדש של ד"ר רז

- ד"ר רז מעניק מכל הלב והידע עצות רפואיות ל-
- מניעה וריפוי ממחלות רבות
 - שמירת הבריאות
 - עצות אכילה בריאותית
 - אורח חיים בריא
 - ערך תזונתי של מאכלים
 - תוספי תזונה עתיקים ומחקרים חדשניים
 - סקירה של שיטות של רפואה טבעית רבות
 - עצות לרפואת הנפש והנשמה כולל
- תרגילי תרפיות ודמיון מודרך, חיוביות
והתבוננות!

**מהפך הבריאות שלך
מומלץ לכל בני הבית!
חווייה בריאותית נפלאה!**

פעיל ימין שלא מתנהלת נגד חקירת שב"כ צריך
לפשפש במעשיו.

בטוח שלמי
שהמציא את
הרובים היו כוונות
טובות.

*ארמון שהוא למעשה מערכת מיזוג
אוויר עצומה*
ארמון הרוחות (Hawa Mahal) שנבנה
בשנת 1799 בג'אפור לא נועד רק
להרשים – הוא היה מערכת קירור
פסיבית משוכללת הרבה לפני שהעולם
חלם על מיזוג אוויר.
חזיתו המרהיבה, עם 953 פתחים
מעוטרים, לא רק יצרה מחזה
ארכיטקטוני בלתי נשכח אלא גם תעלת
רוחות שהפכה את פנים המבנה לנעים
וקריר, אפילו תחת השמש היוקדת של
רג'סטאן.

מן חכרה:

כשהאשטו לבגץ עתירות נגד נקודת אלפי יחידים
(להתמקדות)
אחר כך סירב בתיקף להודיע צו הקפאה עד לדון
בבגץ

כי כח זה תחלטה קטנטנה על גירוש של אלפי
מתיישבים מתחילים – לשמח המלטה הרח נגד של
החלפת ראש שב"כ.

יהלום זה החומר הכי חזק
בטבע, הוא היחיד
שמסוגל להשתיק נשים

המוכר: אני רוצה להציע לכם
שואב אבק רבובט.
אשתי: מהזה?
המוכר: שואב אבק שמנקה את
הבית לבד.
אשתי: נשמע מעולה, יש לו
חסרונות?
המוכר: כן, הוא עושה הרבה
רעש, נח הרבה ולא מנקה
בפינות.
אשתי: בשביל זה יש את בעלי.

עושה רעש ונח הרבה ולא
מנקה בפינות

מסביר שגם
שם יש
זהל שגם
12 13 שגם
14 שגם
הלך שגם
בדלי שגם
בת אב תשגם

ארון מכוסה מפנינה. הודו, שנת 1600-1650

שם חבור בעלים
לא משניינית שיתיה
אות חלכה
אזט חכט
הא אזים חופשי
אדם חופשי
היא אזים חסין
היא אכשי
לנצל ארש חיסש
אונטי

הפתרון לאורחים
לא רצויים

לך תסביר לבוס
שהגעת מאוחר כי
החות'ים לא ירו
בשעה שאתה צריך
לקום.

מי היה מאמין?! שנה וחצי אחרי
הטבח, בעזה מפגינים נגד
החמאס ובקפלן מפגינים עבור
החמאס. (יגאל מלכה)

לא רחוק מלודון שוכנת עיר שרבים החשיבו ליפה בעולם ממחוז גלוסטרשייר, למרות המרחק הקצר מלודון, ההרגשה כאילו הגיעו למחזה שנראה כאילו ישר מתוך אגדה. הרחק מהמהומה של הבירה האנגלית. ביבורי ממוקם על גדות נהר קולן, באזור הציורי של גבעות קוטסוולדס, שזכה ב-"אזור היופי הטבעי שיוצא מן הכלל" בשנת 1966

בריאית מורינו הרב עבודת קרב שביבי אור

שבט השני

כי רק בהפצת חוברת זו, "שביבי אור" תלוי כל התגלות המשיח בן דוד והמשיח בן יוסף. ועל ידי זה שכולם יקנו את החוברת "שביבי אור" ירד בית המקדש של אל מן השמים.

אחד ב השני

חזקו ואמצו כל אשר אתם עושים למען הפצת תורת הרב שוהיא באה אך ורק לחזק את עם ישראל ללכת בדרך התורה ולימוד הגמרא ושמידת כל התורה מצוות כקלה וכחמורה ובזכות זה תזכו לעלית נשמה אחר 120 שנה ולהכנס עם נופכם לנן עדן אתם, נשוחים, ביכם, ובנוחיהם, וכל יוצאי חלציהם עד עולם

המנו השני

היום שביבי אור הוא הקרן אור היחידה שיש בדוד הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדוד הזה, שרק שביבי אור יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

ג' אייר תשפ"ב

צריכים שכולם ישתתפו, בלי יוצא מן הכלל, חייבים לקנות את החידושים שדורב מחדש בכל יום, חידושים חדשים שלא נשמעו מעולם, שום צדיק לא חידש אותם. וצריכים את כל החידושים לדעת בעל פה, ולכתוב אותם, וללמוד אותם, להגיד את זה בשולחן שבת, שהילדים הילדות, תנוקות הינוקים כולם יוכלו להגיד את החידושים...

נא להתמוך בעלוונים ובספרים שהרה"ג... מדפיס ומפיץ ובזכות זה ה' אחד תזכה לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

בהגרלה ישנם רק 80 כרטיסים
סיכויי הזכיה גבוהים
הזדמנות להירשם

שביבי
אור

ההגרלה והגדולה

לקראת הדפסת 7 הספרים החדשים של מורינו
הרבינו הגדול "צדק אילעזר ברלנד שליט"א
תשפ"ג 3 חלקים | תשפ"ב 3 חלקים | תשע"ו חלק שלישי

60
המשותפים בהדפסת הספרים
בסך 180 × 10 חודשים

זכרים פעמים

מקבלים שני עותקים של 7 הספרים החדשים
וכן נכנסים להגרלה והגדולה על:
2 טליתות צמר של מורינו הרב
ציצית צמר של מורינו הרב

אפשרויות השתתפות

ליצירת קשר
ולפרטים נוספים
058-3289-318

נדרים פלוס
מצאן:

שביבי אור. שלוחה:
השתתפות בספרים

העברה
בנק: 12
סניף: 695
חשבון: 68654

הוראת קבע
קוד מוסד:
00638